Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Aralık
1986
Sayı: 75
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Şanlı Partimiz TKP/ML Yanılgılarından Dersler Çıkararak Savaşını Sürdürecek, Faşist Türk Devletinin Sevinci Kursağında Kalacaktır!

Zeki Üygun
22 Kasım 86

Rıza Sökmen
22 Kasım 86

Gülseren K.öztürk
22 Kasım 86

Temur Demir
1 Aralık 86

İmam Utan
1 Ağustos 86

*İsmail Doğan
*İbrahim Polat
*Hüseyin Tosun
*Ünal K.bayrak
*M. Kemal Yılmaz
*Hamza
*Kâzime Demirtaş
*Besime Doğan
*Celal Usta

22 Kasım günü Dersim'in Ovacık ilçesinin Hürmük mezrasında bir dağevi, Faşist Türk ordusunun operasyon timleri tarafından kuşatıldı. Helikopterler desteğindeki faşist komando timleri bomba ve kurşun yağdırdılar.

Parti ve Ordumuzun savaşçıları her zamanki gibi, düşmana karşı yiğitce savaştı. Yaklaşık 7 saat süren çatışma sonucu 8 yoldaşımız şehit düştü. Düşman güçlerinden ise, 1 asker öldürüldü, 2 asker ve 1 üsteğmen ağır yaralandı.

Faşist Türk devleti, savaşçılarımızın yerini, yine bölgedeki önemli dayanaklarından biri olan ihbarcılar üzerinden tesbit etti.

ABD emperyalistlerinin ve önderliğindeki NATO askeri paktının, Ortadoğdaki ileri karakolu olan Türk devleti, bir milyon dolayında askeri bir güce sahiptir. Ve yine Türkiye tarihine şöyle bir göz atıldığında bu ülkenin tarihinin ordu ve savaş tarihi olduğu görülecektir. Özellikle bugün, gerek dünya gerekse de

Devamı sf. 6'da

Baş Yorum — Kaypakkaya'nın Taktiklerini Kavrayabildik mi?

Gerilla Savaşı, küçüğün büyükle, kaplanın fille savaşıdır. Bu savaşın kendi ruhuna uygun mizacı ve taktikleri vardır.

Herşeyden önce bu savaşı yürüten birimler, hücum ruhuyla donanırlar. Hücum ruhu, bu birimlerin nefes boruları gibidir. Hatta varlıklarının biricik şartıdır. Hücum ruhunu yitiren bir birim, savunma psikozu içine giren bir birim, yok olmayı yarı yarıya kabul etmiş demektir. Hücum ruhu, gerilla birimlerine, aynı zamanda, aktif korunma ve güçlü bir savunma iç güdüsü kazandırır. Dakiklik, uyuruyanıklık, kollama ve izleme gibi özellikleri yetkinleştirir.

Devamı arka sf'da

•Elazığ/ Bağın Krom İşletmesindeki Malzemeler Kamulaştırıldı

•Tunceli/ Ovacık'ta 8 TKP/ML Savaşçısı Direnerek Şehit Düştü

•Diyarbakır/ Hazro'da Azılı Bir İhbarcı Cezalandırıldı

•Tunceli/ Mazgirt'de 4 TKP/ML Partizanı Daha Direnerek Şehit Oldu

Baş Yorum

Kaypakkaya'nın Taktiklerini Kavrayabildik mi?

Teslim etmeliyiz ki, bizim birimlerimizde bu ruh istenilen düzeyde değildir. 1972'de Kaypakkaya'nın dağdakilere şöyle dediğini çok iyi biliyoruz: Üç unsurla cihazlanmalıyız; teoriyle, hücum ruhuyla ve silahla...

Gerilla savaşının en önemli ilkelerinden birisi hareketlilik ve geniş bir bölgede hızla manevra yapabilme kabiliyetidir. Bu kabiliyetini zayıflatan, ya da yitiren bir gerilla birimi, kesinlikle nişangahın silmesine düşer. Bu gerçek şimdi, geçmişe nazaran çok daha önem kazanmıştır. Ağır makinalı tüfekler, roketatarlar ve hassas gece dürbünleriyle donatılan helikopterlerin gücüyle karşı karşıyayız şimdi. Mesafe kavramı, —bizimle düşman arasındaki fark, köroğlu çağıyla çağımız arasındaki fark kadar— değişmiştir. Biz hâlâ yayayız, onlar ise helikopterli... Bundan dolayıdır ki, alabildiğine hareketli olmak, tesbit edilmemek gerekiyor. Artık günümüzde tesbit edilmek, yüzdeseksen yok olmak demektir. Bizim birimlerimizde, gövdemiz nisbeten büyük olduğu için hareketlilik istenilen düzeyde değildir.

Gerilla savaşının bir diğer önemli ilkesi, esnekliktir. Esneklik, birimlerin hızla dağılıp hızla toplanabilme yeteneğidir. Bir gecede yüzyüzelli kişilik bir güç haline gelebilmek, basmak ve hızla dağılabilmek yeteneğidir. Hareketlilik gibi esnekliğin de önemi büyük ölçüde artmıştır. Düşman, büyük bir gerilla birliğinin baskınlarına maruz kalmaktadır, ama baskından sonra bu birlik atomlarına ayrıldığı için aramakta, bulamamaktadır. Bir ordu var karşısında ama bir ordu yok. Açıktır ki bu taktik, bizde hakkıyla uygulanmıyor. 12 Mart faşist diktatörlüğü Sinan Cemgil'in gerilla gurubunu yokettiğinde Kaypakkaya onların hatalarına şöyle parmak basıyordu: *"Bunların gerilla teorisi, Che'nin teorisidir; bunu biliyoruz. Ama bu şartlarda büyük bir gövdeyle Seyyalitenin dezavantajlarını göremiyorlar mı? Büyük bir gövdenin, manevra kabiliyetini düşüreceğini, tesbit edilme tehlikesini ve beslenme güçlüklerini artıracağını hiç düşünmüyorlar mı? Bunlar kitlelere dayanmadıkları ve pek güvenmedikleri için esnekliği uygulamıyorlar."*

Gerilla Savaşında kamuflaj, yani örtünme de önemlidir. Birimler, hareketten sonra ya halk arasında eriyecekler, ya ormanların derinliklerine çekilecekler, ya da köstebekler gibi yeraltına, suni sığınaklara girecekler. Evet, günümüzdeki gerilla savaşı, birçok ülkede bir bakıma köstebek savaşıdır. Evet, ortada yüz, ikiyüz kişilik bir silahlı ordu vardır. Umulmadık anda, umulmadık yerde ortaya çıkmakta, sürpriz bir şokla vurmakta ve hızla kaybolmaktadır. İşte sorun budur.

Partimiz, Ortadoğu'nun en güçlü ordusuyla mücadele etmektedir. Önce bu gerçeğin altını çizmeli ve düşmanı taktik bakımdan küçümseme eğilimlerine karşı çıkmalıyız. İkinci olarak, birimlerin en fazla üç-dört kişiden oluşmasına dikkat etmeliyiz. Hızlı hareket etme, örtünme ve beslenme açısından bu şarttır. Küçük birimlerle çok geniş alanlarda hareket edebilmeliyiz. Bunun için gerilla bölgesinin genişletilmesine özel bir önem vermek zorundayız. Gerilla birimlerinin büyümesi, düşman egemenliğinin kırılmasına bağlı olarak sürer. Düşman baskısının ve egemenliğinin güçlü olduğu yerlerde, doğal olarak birimler küçüktür.

Son üç ayda partimiz önemli kayıplar vermiştir. Bunda, geçmişimizden dersler çıkaramamanın, geçmişimizden öğrenmemenin, diğer ülkelerin tecrübelerinden öğrenmemenin, küçümsenmeyecek bir payı vardır. Partimiz, karşılaştığı güçlüklerin üstesinden gelebilecek kudrettedir. Kitlelerden doğru eleştiriler gelmektedir. Partimiz bu doğru eleştirileri dikkate alacaktır. Gerilla savaşı tarihinde, komünist partilerinin, hatalarının ve yenilgilerinin haddi hesabı yoktur. Partimiz, dimdik ayaktadır. Çok değerli savaşçılarını kaybetmesine rağmen mücadelesini geçmişten daha iyi sürdürecek yapıya ve kudrete sahiptir.

Bugün ülkemizde, özellikle de Kürdistan'da, asıl güçlük içinde olan biz değiliz, düşmandır. Kesintili de olsa, sistemlilik ve yoğunluk arzetmese de düşman, silahlı bir mücadeleyle karşı karşıyadır. Önemli kilit mevkilere yerleşen düşman birliklerinde telsizler yoğun bir şekilde işlemekte, helikopterli operasyon birlikleri sürekli teyakkuz içinde tutulmakta, birlikler korkuyla arazileri taramakta, gerilla aramaktadır. Bu çok iyi bir durumdur. Düşman, bu savaşı kısa sürede bitiremiyeceğini, bir gerilla savaşıyla karşı karşıya olduğunu, çok uzun bir dönem uğraşmak gerektiğini, açıktan açığa teslim etmek zorunda kalmıştır. Devletin devrimcileri kırmakla bitiremiyeceği anlayışı kitlelerde pekişmeye başlamıştır. Bu şahane bir durumdur. Şimdi görev, hatalarımızdan dersler çıkararak daha iyi, daha akıllı, daha şaşırtıcı bir tarzda döğüşmektir. Komünist partisinin ışıklı yolunda, onun taktiklerinden şaşmadan, hücum ruhuyla döğüşmektir.

Tunceli/Mazgirt'de 4 Partizan Daha Direnerek Şehit Oldu!

1 Aralık 1986 günü Mazgirt'in Geçitören köyünün Aziz mezrasını kuşatan faşist operasyon birlikleriyle bir gerilla gurubumuz arasında maydana gelen çatışmada partimizin 4 savaşçısı şehit düştü. Aynı çatışmada faşist birliklerden 1 er ağır yaralandı. Şehit düşen yoldaşlardan ikisi kadındı. Şehit yoldaşların tesbit edilen isimleri şunlardır:

Temur Demir, Kazime Demirtaş, Besime Doğan, Celal Usta.

Dersim'i adeta işgal etmiş olan faşist Türk ordusu vahşi bir terör estiriyor. Bolu'dan, Kayseri'den getirilen hava indirme tugayları, komando birliklerinin yanısıra bölgeye sürekli özel timlerde sevkedilmiş durumda. Dersim'in bütün alanlarında operasyon sürüyor. Binlerce Türk ordusu mensubunun katıldığı bu kuşatma seferleriyle düşman sözümona partimizi ortadan kaldırabileceğini zannediyor. Düşmanın bu emeli kursağında kalacak. Zira 14 yıllık mücadele tarihinde verdiği 125'in üzerindeki şehidinin toprağa ektiği tohumlar o kadar derin ve güçlü ki, onların daha gür filizlenmesi, toprağın derinliklerinden sökülüp çıkarılması mümkün değildir. Partimiz gücünü ezilen kitlelerden almaktadır. Halka dayanmaktadır. Halk ortadan kaldırılamayacağına göre partimiz nasıl olur da yok edilebilinir? Partimiz gücünü Marksizm-Leninizm'den almaktadır. ML'in ve onunla donanmış Marksist-Leninist bir partinin yokedilmesi mümkün değildir. Evet ona kayıplar verdirilebilinir, hatta geçici yenilgilere de sürüklendirilebilinir. Fakat esas kazanacak olan Marksizm-Leninizmdir. ML'in gücü yenilmezdir. ML bir çizgiye sahip olan bir parti bütün eksikliklerini, kayıplarını telafi etmeye, zaferi kazanmaya muktedirdir. Tüfekleri olmayan bir ML parti, doğru çizgi sayesinde tüfek, insan gücü zayıf olan bir ML parti, ML çizgisi sayesinde insan yaratır, yaratmıştır da.

Tayinedici olan doğru çizgidir. Partimizin temeli İbrahim Kaypakkaya tarafından atılmış olan ML çizgisi herşeyin üstesinden gelecektir. Önemli olan onu bilimsel olarak kavrayabilmek, her somuta ustaca uygulamasını bilebilmek, objektif gelişmelere döneme uygun bir şekilde müdahale edebilmektir.

Bu konularda düşülen yanılgılar ve eksikliklerimizinde kayıplarımızda olumsuz rol oynadığı açıktır. Sonuç olarak birkez daha şunu vurguluyoruz. Şehitlerimizin bayrağı yere düşmeyecek, o bayrak yoldaşlarımızın elinde daha da yükselecektir. Onların, uğruna canlarını verdikleri dava yarım kalmayacak, zafer mutlaka kazanılacaktır.

Şehitlerimizi komünist bir saygıyla anarken onları mücadelemizde yaşatacağımıza söz veriyoruz. Proletarya'nın intikamı korkunç olacaktır.

Dökülen her damla kanın hesabı faşist Türk devletinden sorulacaktır.

Yorum

Parlamento, Seçimler Ve Jakobenizm!

Eylül ayında "Sosyalist Parti ve Seçimler" konulu panelde konuşan bir kısım aydın, seçimler öncesinde, ülkemizin bazı önemli sorunları üzerinde görüşlerini açıkladılar. Biz bu yazımızda panele katılan A. Kılıç'ın, belirli bir teorik temele oturtmaya çalıştığı yeni görüşleri üzerinde duracağız. Panele katılan diğer aydınların çizgileri ve savundukları görüşler herkesin malumu olduğu için bunların üzerinde pek durmak istemiyoruz.

Bizdeki Parlamento "Demokratikleşme Basamağında Olumlu Bir İşleve" Sahip midir?

Parlamento konusunda A. Kılıç şöyle diyor:

"Bizim ülkemizin pratiği gösteriyor ki, bütün güdüklüğüne, iğdiş edilmiş olma biçim ve çerçevesine rağmen parlamento, toplumumuzun içinde bulunduğu demokratikleşme süreci bakımından, tarihi demokratik ilerleyişin ilk basamağını oluşturan süreçte olumlu bir rol oynamıştır ve halen de oynamaktadır."

Ülkemizin ibret verici, o gözlere mertek gibi oturan pratiği bunu mu gösteriyor? Herşeye hükmeden dar Kemalist ve sonrası Milli Şef kliğinin incir yaprağı durumunda olan parlamento, "Gazi"nin ve "Milli Şef"in işaret parmağına bakan parlamento, gerçekten de "tarihi demokratik ilerleyişin ilk basamağı"nda olumlu bir rol oynamış mıdır? Ceza yasalarını Mussolini İtalya'sının 141-142 gibi maddeleriyle doldurarak düşünce özgürlüğünün kırıntılarını yok eden bu parlamentolar değil midir? Bırakalım komünistlerle demokrat aydınları, Terakkiperver ve Serbest Fırka gibi komprador burjuva ve toprak ağalarının muhalefette olan kanadını susturan bu parlamentolar değil midir? Grev ve sendika haklarını yasaklayan, Kürt ulusu üzerinde milli zulüm ve tenkil kanunları çıkaran bu parlamentolar değil midir? Bu parlamentoların demokratik haklara ilişkin herhangi bir kanun çıkardığını ya da demokratik kırıntıların yokedilmesine karşı herhangi bir tepkisini gösterebilir miyiz? Aynı şeyi DP iktidarı dönemindeki parlamentolar için de söyleyebiliriz. Bu parlamentolar, bırakalım demokratik hakları, kendi içindeki İnönücü muhalefeti, çeşitli taktiklerle baskı altına almakla, tahkikat komisyonları kurarak sindirmeye çalışmakla, susturmakla uğraşmıştır. Kemalist-İnönü'cü kliğin 27 Mayıs darbesinden sonra bazı demokratik haklar elde edilmiştir. Ama bu haklar, ne İnönü'cü kliğin ne de darbeden sonra kurulan Kurucu Meclis'in bir ihsanıdır. Bu haklar, Kemalist, Milli Şef ve DP faşizmine karşı mücadele eden işçi sınıfının, öğrenci gençliğin ve diğer halk katmanlarının dökülen kanının, terinin ve acılarının eseridir. 12 Mart darbesine kadar faaliyet gösteren parlamento ise, kazanılan bazı demokratik hakları kısmanın, güdükleştirmenin çabasından bir an dahi vazgeçmemiştir. İşçi haklarını kısmaya kalkışınca karşısına 15-16 Haziran hareketiyle işçi sınıfı çıkmış ve geri adım atmak zorunda kalmıştır. Bu parlamento, demokrasi mücadelesi veren bir avuç TİP'li milletvekilini dövmekle ün kazanmıştır. Peki biz kime inanacağız? Gerçeğin kulağımıza, etimize hançer gibi işleyen çıplak diline mi, yoksa paneldeki aydına mı?

A. Kılıç konuşmasının bir yerinde şöyle diyor:

"Parlamento ülkemizde -bugün de dahil- çok daha anti-demokratik otoriter kurumlaşma dalgalarının önünde bir engel oluşturmaktadır. Böyle olduğu içindir ki, belli istisnalar hariç, bana göre DP parlamentosu ve 27 Mayıs özel durumları hariç yakın geçmişte yükselen her anti-demokratik dalga aynı zamanda parlamentoya da müdahale etmek veya onu kapatmak zorunluluğu duymuştur."

Gerçekten durum böyle midir? Bizdeki parlamento, çeşitli emperyalist güçlerle işbirliği içinde olan komprador burjuva ve toprak ağası partilerin mücadele arenasıdır. Faşizmin "demokrasi" pelerinidir. Parlamentoyu faşist diktatörlükle çatışmalı göstermek; birisini "Büyük tarihi demokratik ilerleyişin safına, diğerini ise tam karşısına dikmek" komiktir. 12 Mart faşist darbesi halkın örgütlü gücüne saldırınca parlamento derin bir soluk aldı. Kazanılarak yasal hale getirilen demokratik hakları budamak için derhal kolları sıvadı ve kısmen de bu hakları budadı. Nihat Erim'in balyozsal dalgalarının önünde değil "engel oluşturmak" secdeye kapandı. 12 Mart darbesinden 12 Eylül'e kadarki parlamento da kliklerin birbirleriyle didiştiği, milletvekillerinin haraçmezat satınalındığı, Devlet Güvenlik mahkemeleri gibi faşist yasaların çıkarılmaya çalışıldığı geçmişinden pek farklı olmayan kokuşmuş bir ahır gibi çürüyüşünü sürdürdü.

12 Eylül faşist darbesi, geniş çaplı, derin ve güçlü bir darbeydi. Çünkü ekonomik kriz derindi. Sınıf mücadelesi, cumhuriyet tarihinde görülmedik boyutlardaydı. Merkezi otorite, devlet cihazı, önemli ölçüde laçkalaşmış, demoralize olmuş, "otorite zaafiyeti" içine düşmüştü. Güçlü bir faşist darbeyle devrimi ezmek, demokratik hakları iyice tırpanlamak, yığınları derinlemesine soymak, çeşitli komprador burjuva ve toprak ağası partileri arasındaki -devrimin işine yarayan- didişmelere son vermek ve devlet cihazını tepeden tabana sağlamlaştırmak gerekiyordu. "Yeni" partilere, "yeni" bir parlamentoya ihtiyaç vardı. Orduya egemen olan en güçlü Kemalist-İnönücü merkezi komprador bürokrat burjuva klik tüm bu kurumları kapattı. Ve yeni partiler yeni parlamento oluşturmanın faaliyeti içine girdi. Bugünkü mevcut büyük partilerin bir bölümü ve parlamento, bu faaliyetin ürünleridir. Ve bu parlamento her vesilede Kenan Paşasına minnettarlığını sunarak kadirbilirliğin bakkını veriyor. Şimdi durup dururken bu kurumu kalkıp "tarihi demokratik ilerleyişin" olumlu rol oynayan bir gücü olarak göstermek, herşeyden önce "tarihi demokratik ilerleyişe" hakarettir.

Genel olarak burjuvazinin yükselme çağında, özel olarak da köylülüğü ve işçi sınıfını peşine takarak feodal aristokrasiyle, mutlakiyetle şu yada bu tarzda hesaplaştığı ülkelerde burjuvazinin bir kurumu olarak ortaya çıkan parlamentolar, "büyük tarihi demokratik ilerleyişin" dinamik güçleri arasında yer almıştır. Aristokrat kellelerin uçurulmasından kapitalizmin ilerleyişini kolaylaştıran yasaların çıkarılmasına kadar, üretici güçlerin önündeki engelleri yıkan bir kurum olarak; burjuvaziye en geniş söz, hareket ve rekabet olanağı tanıyan bir kurum olarak işlemiştir. Bu kurum içinde yer alan burjuva partileri, yükselme çağının partileriydi. Tarihi olarak ileri bir rol oynuyorlardı. A. Kılıç bugünkü parlamentoyu, 'tarihi demokratik ilerleyiş"in safında göstermekle, dolaylı yoldan, bilmeyerek, büyük bir gaf'a düşerek, bugünkü parlamentoda yer alan komprador burjuva ve toprak

ağası sınıfının ipliği pazara çıkmış, çürümüş partilerine "tarihi demokratik ilerleyişte" olumlu bir rol veriyor. Bu durum karşısında bismillah dememek elde değil.

Proletaryanın güçlenmesi, örgütlenmesi ve mücadelesi karşısında birleşen ve artık gerici bir konuma düşen, çağımızda ise iyice çürüyen burjuvazinin ve gerici müttefiklerinin bu kurumlarını artık, "tarihi demokratik ilerleyişin" saflarında göstelerebilir miyiz? Hele hele bizim gibi ülkelerde, komprador burjuva ve toprak ağası sınıflarının faşist ya da yarı-faşist diktatörlüklerinin demokrasi maskesi durumunda olan parlamentolar için aynı şeyi söyleyebilir miyiz? Bağımsızlığa, toprak devrimine, ulusların kendi kaderini tayin hakkına ve her türden demokratik kırpıdanışlara, mücadelelere karşı yasa kılıcını kullanan bu kurumları, "tarihi demokratik ilerleyiş"in saflarında gösterebilir miyiz? A. Kılıç'ın bu konudaki gaf'ı değirmen taşı kadar ağırdır. Boynuna geçmeye görsün, insanı liberal burjuva aydınlarının deryasına gömer.

Seçimler Konusunda Ehven-i Şer Mantığıyla Hareket Edebilir miyiz?

A. Kılıç tarihi bakımdan parlamentoyu tahlil ettikten sonra seçimler sorununa geliyor. Sol'un boykot taktiğini şöyle eleştiriyor:

"Sol tavır; özellikle 1970 yıllarından sonra ortaya çıktı. Bu hatanın biçimini şöyle görüyoruz: Parlamentonun içinde bulunduğumuz demokratikleşme basamağında olumlu bir işleve sahip olup olmadığını somut olarak tahlil etmeksizin; parlamentonun kitleler bakımından tükenip tükenmediğini somut olarak tahlil etmeksizin, salt kitle hareketinin yükselişine bakarak ve üstelik yükselen bu kitle hareketinin seviye itibarıyla kurum olarak parlamentoyu aştığı farazıyesiyle, parlamentonun boykot edilmesi. Bu, parlamentoya salt kitle mücadelesinin yükselme açısından bakan; parlamentonun demokratikleşme süreci bakımından işlevinin tükenip, tükenmediği somut sorununu tahlil etmeyen, mekanik bir bakış açısıydı."

A. Kılıç; seçimlere katılmalı, parlamentoya girmeliyiz tezini görüldüğü gibi şu noktalara dayandırıyor: 1- "Parlamentonun demokratikleşme basamağında olumlu bir işleve sahip" olduğu; 2- "Parlamentonun kitleler bakımından tükenip tükenmediği"nin somut tahlili; 3- "Kitle hareketinin seviye itibarıyla kurum olarak parlamentoyu aşıp aşmadığının" somut tahlili. Birinci şart saçmadır. Bu, parlamentodan yararlanıp yararlanmamanın bir ölçüsü olamaz. Komünistler en gerici kurumlardan dahi yararlanırlar. Aslolan, komünistlerin bu kurum içindeki faaliyetlerinin sınıf mücadelesine hizmet edip etmediği, onu geliştirip geliştirmediğidir. Bolşevikler çarlık dumasında. Spartaküstler ise Kaiser Wilhelm'in emperyalist savaş parlamentosunda faaliyet gösterirken, elbette ki, "bu parlamento 'demokratikleşme basamağında olumlu bir işleve sahiptir' onun için biz burdayız" diye düşünmüyorlardı. Bu kurumların, "büyük tarihi demokratik ilerleyişin" ve devrimin azılı düşmanı olduğunu çok iyi biliyorlardı.

İkinci ve üçüncü şartın konuluşunda ise sağcılık ve kitle kuyrukçuluğu kendisini ele veriyor. Komünist partileri elbette ki mücadele ettikleri ülkelerde yararlanabilecekleri bir parlamentonun olup olmadığını, olması halinde ise, "tarihsel olarak ömrünü ve zamanını" doldurmuş olan bu kurumun, "kitleler bakımından tükenip tükenmediği"nin, "kitle hareketinin seviye itibarıyla kurum olarak parlamentoyu aşıp aşmadığının" her koşulda somut tahlilini yaparlar. Ama her zaman ve her koşul altında bu şartlara bağlı kalmazlar. Öyle şartlar gelirki parlamento, "kitleler bakımından tükenmediği" halde, mevcut kitle hareketi, "seviye itibarıyla parlamentoyu aşmadığı" halde, parlamentoyu boykot edebilirler, eğer parlamentoda iseler çekilebilirler. Öyle şartlar gelirki boykot taktiği, "seviye itibarıyla parlamentoyu aşmayan" kitle hareketini geliştirir, potansiyel çatışma öğelerini güçlendirebilir. Biz tamda A. Kılıç'ın dediği gibi herşeyi kitle mücadelesinin, sınıf mücadelesinin yükselmesine tabi kılıyoruz. Evet soruna salt bu açıdan bakıyoruz. Bununla birlikte biz politikamızı; kitlelerin geri bilincine bakarak iğdiş edemeyiz. Zaman olurki kitleler, en gerici parlamentoyu, en gerici partiyi, en gerici şiarları destekler. Ama aynı şartlarda bakarsınız ki, komünist partisi boykot çağrısında bulunmaktadır, son derece azınlıkta olan ileri kitlelere dayanarak en keskin mücadeleyi, silahlı mücadeleyi yürütmektedir. A. Kılıç'ın mantığı, aynı şartlarda, partinin taktiğini ezici çoğunluğun geri eğilimlerine ve bilincine teslim etmez mi? Kötü bir kitle kuyrukçuluğuna düşürmez mi? Zaman olurki kitleler en demokratik burjuva parlamentosunu dahi yürüyüşü önünde fırlatır bir kenara atar. Bizim gibi ülkelerde kitlelerin ruh halinin çok çabuk değiştiği bilmediğimiz şey midir

Seçimler onusunda A. Kılıç şöyle diyor:

"ANAP'ı gerileme bakımından sosyalistlerin bugün yapmaları gereken tercihin SHP olduğu kanaatindeyim. Bunun nedenleri şunlardır: SHP'nin siyasi bakımdan geriliğine, demokratikleşme konusundaki isteksizliğine, bulanıklığına ve yetersizliğine rağmen, ANAP'a karşı, otoriter kurumlaşmaya karşı kitlelerin hoşnutsuzluğu öncelikle SHP çatısı altında. SHP'nin benliğinde toplanmaktadır. Türkiye'de bugün, demokrasi isteyen güçler SHP çatısı altında toplanıyor ve kitlelerin demokrasi istemleri o yöne akıyor. Bu bakımdan, SHP'nin karakterinden bağımsız olarak seçimlerde alacağı sonuçla ANAP'ın gerilemesi demokrasi güçlerine hizmet edecektir."

Bu mantık, tipik ehven-i şer mantığıdır. Bu mantığa göre hareket edersek, sınıf mücadelesi tarihinde harhangi bir egemen sınıf partisini desteklemekten kurtulamayız. Şunu desteklersek bunu geriletiriz, bunu desteklersek onu geriletiriz'in sonu yoktur. Eğer komünist partisi yoksa, ya da güçsüzse "demokrasi isteyen güçler" elbetteki egemen sınıf partilerinden birinin peşine takılacaklardır. "Demokrasi isteyen güçler" 50'li yıllarda Bayar-Menderes kliğinin peşine takılmadı mı? Aynı mantıkla düşünen aydınlar o zaman da DP'yi desteklediler. Egemen sınıflar arasındaki çelişkiler, derin ayrılıklar, çatışmalar, devrimci sınıf mücadelesini her zaman güçlendirmiştir. Ve bu partiler arasında hemen her zaman, şu ya da bu derecede bir ehven-i şer parti, kötülerin iyisi parti bulunmuştur. Biz Şefik Hüsnü'yü ve TKP'nin 60 yıllık geçmişini eleştirirken tam da bu mantığı hedefleriz. Şefik Hüsnü ve TKP nerdeyse tüm siyasetini, çatışan egemen sınıf kliklerinden herhangi birini desteklemek üzere kurduk deriz. Biz elbet, komünist partisi, kendi dışındaki bir partiyi, her şart altında, hiç bir zaman desteklemez anlayışında değiliz. Öyle şartlar gelir ki, komünist partisi, bizim gibi ülkelerde, gerçekten bağımsızlık ve demokraside samimi olan, milli zulme karşı çıkan, pratikte tüm bunların gereğini yerine getiren bir partiyi, bir Sun Yat Sen partisini seçimlerde destekleyebilir. Hatta tek tek bağımsız adayları, tek tek Sun Yat Sen'leri de destekleyebilir. Ama halka bunları niçin desteklediğini açıklayarak, bunların niteliğini ve geleceğini açıklayarak, bunu yaparken de kendi devrimci politikasını ve pratik hattını ön plana çıkararak yapar. Hatta komünist partiler, istisnai durumlar olmasına rağmen, çetin tarihsel konaklarda, çatışan egemen sınıf partilerinden birisini de destekleyebilir. Yeter ki, bu destek, gericiler arasında büyük çatışmalara yol açsın, sınıf mücadelesinin ve partinin büyük atılımına yol açsın. Ama ülkemizde durum böyle midir? 12 Eylül'ün büyük partileri başta olmak üzere, çeşitli egemen sınıf partileri, cumhurbaşkanlığı konseyine dönüşen cuntacı generallerin ve Milli Güvenlik kurulu'nun gözetimi altında seçimlere giriyorlar. 12 Eylül parlamentosuna milletvekili sokmak için çizilen sınırlar içinde söz haklarını kullanıyorlar. Ve biz kalkıyoruz, lideri uysallığı ve 'yapıcı' davranışlarıyla- Evren'in iyeccühünü kazanan bir partiyi, kısmen icazetli bir partiyi desteklemeleri için kitlelere çağrıda bulunuyoruz.. Bu şartlarda bir devrimci aydının yapması gereken şey o kadar zor değildir. Onun halka diyeceği şudur: Cunta sivil elbise giymiştir. Bu parlamento, anayasayla sağlanmış kendi meşru düzenini bile darbeyle çiğneyen faşist darbecilerin kurduğu bir parlamentodur. Bu anlamda meşru bile değildir. Şu ve şu büyük partiler, cuntanın doğrudan veya dolayı'n icazetiyle kurul-

muş partilerdir. Bu seçimleri boykot etmeliyiz. Bu seçimleri boykot etmek, aynı zamanda, en başta cuntayı, onun kurduğu partileri ve parlamentoyu boykot anlamına gelecektir. Bir bütün olarak 12 Eylül faşizmini protesto anlamına gelecektir.

Kemalizm'i Jakobenizm Olarak Göstermek Türkiye'nin Kargalarını Kahkahadan Kırıp Geçirmez mi?

A. Kılıç şöyle diyor;

"Aydın Köymen, Türkiye'nin tarihindeki her türlü demokratik atılımların kaynağını reddediyor. Demokratik atılımların gücünü reddediyor. İttihat ve Terakki'yi reddediyor, Kemalist hareketi reddediyor, 27 Mayıs'ı reddediyor. Peki kim? İttihat ve Terakki'nin karşıtı kimdi o gün? Kemalist atılımın karşıtı kimdi? İlk sosyalistlerin karşıtı kimdi? Bir de bunlara bakalım. Tanzimatçılar, Hürriyet ve İtilaf, Damat Ferit ve Vahdettin. Türkiye'nin demokratik gelişmesinde olumlu rol bunlara mı ait?"

A.Kılıç görüldüğü gibi, İttihat ve Terakki'yi, Kemalist hareketi ve 27 Mayıs'ı, yakın tarihimizdeki demokratik atılımların kaynağı olarak gösteriyor. A. Kılıç, 1908 Devrimi ya da Kurtuluş Savaşı dahi demiyor. Çünkü 1908 Devrimi demek ittihat ve Terakki demek değildir. İttihat ve Terakki'nin faaliyeti, 20. yüzyılın başından kurtuluş savaşının başlangıcına kadar sürer. Devrimden önce milli ticaret burjuvazisinin üst kanadının hareketidir. 1908 hareketinden hemen sonra ise Alman emperyalizmine teslim olur ve komprador burjuva bir önderliğe kavuşur. A. Kılıç bunlar arasında ayırım yapmadan hepsini miras diye kucaklıyor. Devrimin Resneli Niyazi'siyle Devrim sonrasının işbirlikçi Talat ve Enver'ini birbirinden ayırmaya hiç dikkat etmeden, İttihat ve Terakki diyerekten tümünü aynı miras çizgisine yerleştirmiş oluyor.

Kurtuluş savaşıyla Kemalizm'i bir ve aynı görmek yanlıştır. Kurtuluş Savaşı'nın temelinde, Parti Pehlivan'ların, Kara Yılan'ların, Şahin'lerin, Yörük Ali'lerin, Sütçü İmam'ların, Urfalı Nazif'lerin, komünistlerin kanı vardır. Gerici önderliğine rağmen haklı bir savaştır. Bir savunma savaşıdır. İşgalden kurtulma anlamında da olsa, kısmi bir bağımsızlık savaşıdır. Ama Kemalizm bambaşka bir şeydir. İttihat ve Terakki içinde palazlanan, İngilizlerle işbirliğini savunan yeni bir kanadın, genç ve "modern" komprador Türk burjuvazisinin ideolojisidir. Komünistler bu ideolojiyi, bu hareketi şiddetle reddederler. buna miras diye sarılanları reddederler. A. Kılıç ısrarla soruyor, "İttihat ve Terakki'nin karşıtı kimdi o gün? Kemalist atılımın karşıtı kimdi? İlk sosyalistlerin karşıtı kimdi?" Sonra birincinin karşısına, Tanzimatçılarla, Hürriyet ve İtilaf'ı, ikincisiyle üçüncüsünün karşısına ise Damat Ferit'le Vahdettin'i çıkarıyor. Ve sonra, "Türkiye'nin demokratik gelişmesinde olumlu rol bunlara mı ait?" diye soruyor. Sorusunu tırmandırarak Aydın Köymen'i şöyle sıkıştırıyor: *"Peki İttihat ve Terakki'yi, Jön Türkleri, Kemalist hareketi de reddi miras yapacağız, kim o zaman mirasçısı olduğumuz akımlar? Bunların arasında, ortasında ve dışında bir siyasi oluşum, bir siyasi akım var mı?"*

A. Kılıç'ın gözü, İttihat ve Terakki'nin ve Kemalist hareket'in ezdiği, işçi köylü hareketlerini, demokrat ve komünist hareketi görmüyor mu? Hani diye soruyor, "bunların arasında, ortasında ve dışında bir siyasi oluşum, bir siyasi akım var mı?" A. Kılıç, tarihe, zahmet edip birazcık şöyle eğilirse, "bunların arasında, ortasında ve dışında" bir çok işçi hareketi, halk hareketi ve küçük de olsa siyasi oluşumla karşılaşır. Kaldı ki, Kemalist hareket'in, İttihat ve Terakki'nin içinde yok muydu demokratik güçler? Bu hareketlerin gerici önderliğine rağmen vardı. Neden, ayırım yaparak, bu demokratik güçlerin mirasçısı olduğunu söylemiyor? Önderlikle bu güçleri, ısrarla neden aynı sepete koyuyor? A. Kılıç, "ilk sosyalistlerin karşıtı kimdi?" diye soruyor ve cevap olarak Damat Ferit'le Vahdettin'i veriyor. Peki şu miras olarak kabul edilen Kemalist hareket "ilk sosyalistlerin karşıtı" değil mi? Daha savaş yılları içinde, Ankara'da Halk İştirakiyun Fırkası'nı kim kapattı? TKP merkez komitesini Karadeniz'de kim boğdurdu? Ve sonrası Kemalist dönemde grevleri, sendikaları ve "sosyalist" hareketi kim ezdi, kim tıktı içeri? Kaypakkaya tarafında çoktan çürütülen bu Mihri'ci ve perinçek'çi tezleri yeniden piyasaya sürmek, göle maya çalmaktır.

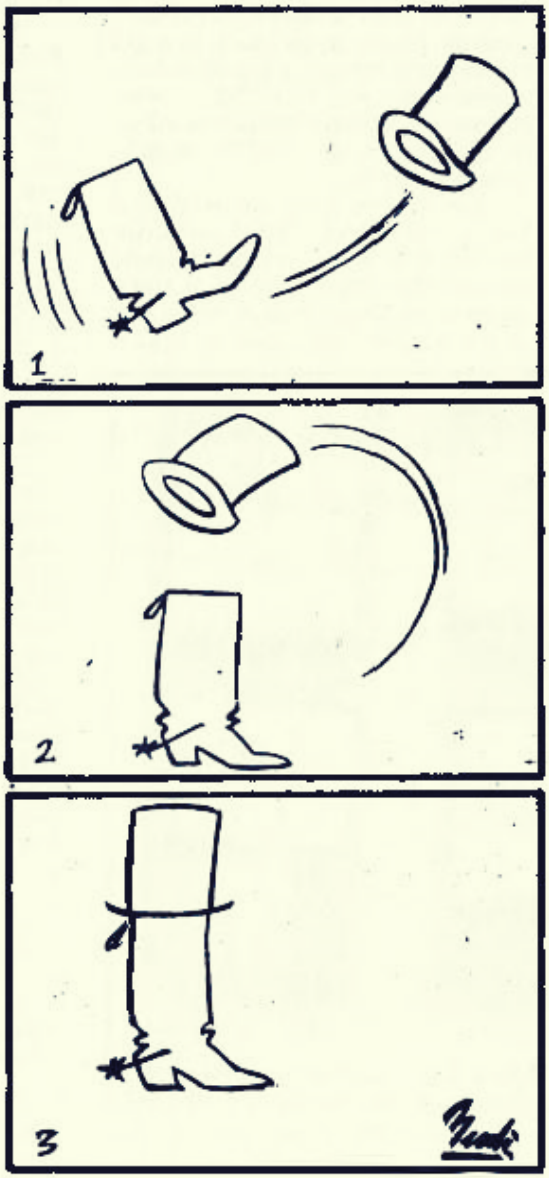

A. Kılıç, İttihat ve Terakki'yi, Kemalist hareketi ve 27 Mayıs'ı kendisi gibi görmeyen, panelin konuşmacılarından Aydın Köymen'e kızarak şöyle diyor:

"Aslında Aydın Köymen, Türkiye tarihindeki bütün Jakobenizme karşı, tarihimizde ileri atılımları gerçekleştiren Jakobenleri eleştiriyor."

A. Kılıç, dolaylı olarak, mirasçısıyız dediği İttihat Terakki'yle Kemalist hareketi ve 27 mayıs darbesini, türkiye tarihindeki Jakobenizm olarak niteliyor. Jakobenizm, mutlakiyetin ve feodalizmin her alanda (politik, ekonomik, kültürel, dinsel vs.) amansız düşmanıdır. Feodalizmin, şiddete dayanan bir devrimle yokedilmesinin bayrağıdır. Jokobenizm deyince akla, kral başta olmak üzere, aristokrat enselerin giyotin tarafından vurulması; kiliselerdeki altın haçların, şaşaalı tasvirlerin, ikonaların çekiçle kırılıp eritilmesi, devrimin hizmetine sokulması gelir. Jakobenizm, yükselme çağındaki burjuvazinin en ihtilalci kanadı, sol kanadıdır. Kemalizmin Jakobenizmle, Kemal'in Marat ya da Robespiyer'le ne ilgisi var. Kemalizm, emperyalizle işbirliği demektir. Osmanlıdan kalma sakallı, iri feodallerle ittifak demektir. A. Kılıç, Kemalizmi yoksa, "harf devrimi", "dil devrimi", "kıyafet devrimi", "sultanlığın ilgası" gibi biçimsel reformlara bakarak mı Jakobenizmle taçlandırıyor? Bunlar olsa olsa, Kemalizm bataklığında boy veren cılız, solgun çiçekler olur ancak. Stalin'in tesbiti doğrudur. Kemal, Sun Yat Sen'e değil, Çan Kay Şek'e benzetilebilir. İttihat ve Terakki'nin, 27 mayıs'ın Jakobenizmle ne ilgisi var? Türkiye'de, tarihi biraz bilen, aklıbaşında hiç bir demokrat aydın A. Kılıç'ın bu tesbitlerine katılmaz. "Hadi canım sen de!" deyip geçer.

Evet, sonuç olarak biz de, A. Kılıç'a yönelttiğimiz tüm bu eleştirileri, bir tek cümleyle özetleyebiliriz:

HADİ CANIM SEN DE!..

Şanlı Partimiz TKP/ML Yanılgılarından Dersler Çıkararak Savaşını Sürdürecek, Faşist Türk Devletinin Sevinci Kursağında Kalacaktır!

Baştarafı 1. sf'da

bölge koşulları da gözönüne alındığında ABD emperyalistleri ve NATO'nun Türk Devleti üzerinde daha titiz duracakları, Türk ordusunu daha yoğun teçhizatlandıracakları kolayca anlaşılabilir. Partimiz doğuşundan günümüze kadar ülkemiz devriminin çetin ve kanlı karakterine dikkat çekti.

Kayıplar kaçınılmazdır. Devrimin kolay bir iş olmadığı, fedakarlık istediği, bu yolda ölümde dahil binbir şeyle karşılaşılmasının doğallığı üzerinde çok şey söylemeye gerek yok.

Ancak kayıplara, darbelere, yenilgilere yol açan sebepler üzerinde mutlaka kafa yorulmalıdır. "Herşey olur" şeklindeki baştan kestirmeci, bir bakıma kaderci olan anlayışlarada düşülmemelidir. Kayıplar olacaktır. Sorun onu en aza indirmek, düşmana daha çok kayıp verdirebilmektir. Bunun yolu ülkemiz devriminin yolu olan Halk Savaşı stratejisini daha derinlemesine kavramak, her somut durumda bu genel stratejinin emrinde izlenmesi gereken taktikleri bilince çıkarabilmek ve ona uygun hareket edebilmektir. Gerilla savaşına daha derinden vakıf olmak, bu konudaki beceri ve mahareti ilerletmektir. Şüphesiz bunlar en iyi şekilde mücadele içerisinde öğrenilecektir. Nevar ki, bu dar deneyci anlayışlara karşı müsamahayada götürmemelidir. Açık, bariz, ortada olan eksiklikler ve hatalarımız var! Kitlelerden gelen birçok yanlış eleştirinin yanısıra doğru eleştiriler de var. Örneğin büyük gövdeler şeklinde dolaşma hatası yığınlar tarafından da öteden beri gündeme getirilen bir eleştiridir ve doğrudurda. "Baş yorum" adlı makalede bu sayımızda bazı eksiklik ve hatalarımıza dikkat çektik. Tabiiki bu iş burada noktalanmıyacaktır. Bizim partimiz, disiplinli bir partidir. ML bir partidir. İhmalleri, hataları, eksiklikleri kesinlikle geçiştirmeyecektir. Bunları açığa çıkaracak doğru ve yerinde tedbirlerle yapıyı dahada dinamikleştirecektir. Faşist Türk devleti sevinmesin! Partimiz hatalarından dersler çıkararak savaşını sürdürecek, daha iyi savaşacaktır.

Partimiz ve onun önderliğindeki halkın silahlı gücü TİKKO savaşçıları ömrünü halkımızın kurtuluş davasına adamışlardır. Onlar bütün bencil, bireysel çıkarları ellerinin tersiyle iterek dünya proletaryası, ezilen halkları ve bunların bir parçası olan ülkemiz ezilenlerinin çıkarları için savaşmaktadırlar. Bugün alınan darbeler, verilen kayıplar karşısında karamsar olunmamalıdır. Cesaretimizi toplamalıyız. Gücümüzü görmeliyiz. Düşmanı taktik olarak küçümsememeli ama stratejik olarak onun kofluğunu görmeliyiz.

Hürmük mezrasındaki çatışmada şehit düşen yoldaşlarımız şunlardır:

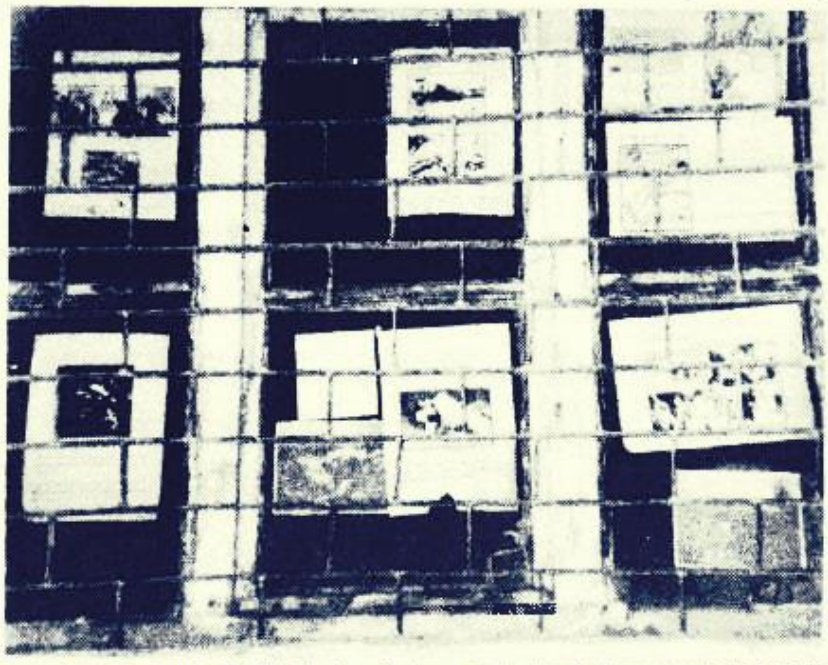

Faşist Türk Devleti katlettiği devrimcilerin resimlerini okul pencerelerine asarak halkı yıldırmaya çalışıyor. Ama halk ölen şehitlerini bağrına gömmesini biliyor!

1- Zeki Uygun

Partimizin değerli bir üyesi ve kadrosu olan yoldaş Zeki Uygun, Sivas doğumludur. Onun hayatı örnek bir komünist devrimcinin hayatıydı.

Yaratıcılık, çalışkanlık, insiyatif, ilkelilik, davaya sarsılmaz inanç, komünist azim ve mücadele ruhu gibi örnek özellikler, yoldaş Zeki Uygun'un şahsında en iyi şekilde somutlaşmıştı. O, TKP/ML'nin bir kadro ve üyesinin nasıl olması gerektiğine iyi cevaplardan biriydi. Partimizin çeşitli mücadele sahalarındaki faaliyetlerinde yer almış olan Zeki Uygun yoldaş, başarının simgelerinden biri olmuştu. Ağırlıklı olarak Partimizin yazılı propaganda/ajitasyon faaliyetleri içinde yer aldı.

Merkezi yayın organımız olan İşçi-Köylü Kurtuluşu ve Partizan dergilerinin çıkarılmasında önemli bir rolü vardı. Partizan ve İşçi Köylü-Kurtuluşu'nun yazı kurulları içinde vermesi gerekenin en iyisini verdi. Son olarak, Merkez Komitesi Siyasi Bürosu'na bağlı merkezi Propaganda/Ajitasyon komitesi içinde yer alan yoldaşımız, daha önceleri Yurtdışı Bürosu ve ülkedeki çeşitli bölge örgütlerinde çalıştı. 2. Enternasyonal konferans sonrası oluşturulan Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Komitesi içinde, partimizi temsilen bir dönemler yer alan yoldaş Zeki Uygun örnek bir proleter Enternasyonalist'ti.

Zeki Uygun yoldaş, faşist Türk devletinin işkence tezgahlarından, zindanlarından da geçmişti. 12 Eylül faşist darbesi döneminde Elazığ cezaevindeydi. O, partimizin mücadele bayrağını işkencehanelerde, zindanlarda da şerefle taşıdı. Oralarda da komünizmin sesi oldu. Cezaevinden çıktıktan sonra da aynı kararlılıkla mücadeleye devam etti. 1984'te parti tarafından yurtdışına çıkarıldı. 1986 Eylül ayına kadar yurtdışında kaldı. Daha sonra parti tarafından yeniden ülkeye çekildi. Örnek bir propagandacı, örgütçü ve savaşçı olan Zeki yoldaş aynı zamanda önemli deney ve tecrübelerle donanmıştı. Onu anlatmak kolay değil. Onu daha sonra anlatacağız. Genel ve kısa bir bilgi olsun diye yazdığımız bu satırlara onu sığdırmak zor!

2- Rıza Sökmen

Partimizin Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) üyesi olan Rıza Sökmen

yoldaş aynı zamanda bölge askeri sorumlusuydu.

O, herşeyden önce komünist devrimciydi. İyi bir komutandı. Bölgedeki gerilla birliklerinin inşası, sevk ve idaresinde tayin edici rol oynayan yoldaşlardan biriydi.

Rıza Sökmen yoldaş, partimiz önderliğindeki mücadele içerisinde örsle çekiç arasında yoğrulma misali çelişkeşmişti.

O, zorluklardan yılmama çağrısıydı. Komünist fedakârlığın sesiydi. Cesaret, mücadele mesajıydı. Partimiz önderliğinde yürütülen silahlı mücadelenin en ön saflarında yönetici olarak yer alan Rıza Sökmen yoldaş gerilla birliklerimizin bir çok silahlı eyleminde yer almış örnek bir savaşçıydı. Dersim ve mücadele yürüttüğü diğer alanlardaki emekçiler onu çok iyi tanırlar. O, komünizmin dağlardaki tüfeklerinin sembolüydü. Komünizm'in Munzur dağlarındaki kartalıydı. Şimdi değil ama onu da anlatacağız.

3- Hüseyin Tosun

Dersim'in Pertek ilçesi Pilveşk Köyünde 1956 yılında dünyaya gelen Hüseyin Tosun yoldaş (YILMAZ) 1976 yılından itibaren partimiz saflarında örgütlü mücadeleye katıldı. 1981 yılında parti üyesi oldu. Düşman tarafından yakalanarak 1979-1980 yıllarında Elazığ zindanlarına atıldı. Çıktıktan sonra da daha sıkı, daha kararlı bir şekilde mücadeleye devam etti. Çeşitli mıntıka parti komitelerinde ve ordu örgütlerinde siyasi komiserlik ve komutanlık görevi üstlendi. Siyasi, ideolojik, askeri olarak kendisini sürekli geliştirdi. Engin bir kavrayışı, güçlü bir mücadele azmi vardı. Sorunları, engelleri aşmada örnekti. Olgun, ikna edici, eleştiri ve özeleştiride tutarlıydı. Güven vericiydi. Haklı olarak partinin ve halkın sevgisini, güvenini kazanmıştı. Partimiz önderliğinde TİKKO savaşçılarının gerçekleştirdiği bir çok eylemde bizzat yer aldı. Bazılarının örgütlenmesi ve yönlendirilmesinde başarılı bir şekilde rol oynadı. İyi bir örgütçü, iyi bir komutandı. Yılmaz yoldaş (Hüseyin Tosun) partimiz Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) üyesiydi. Bölgede partimizin gelişmesinde yönetici düzeyde rol oynayan yoldaşlardan biriydi. Partimizin değerli bir kadrosu ve üyesiydi.

4- Ünal Küçükbayrak

Örnek bir kadro ve parti üyesinin bütün özelliklerini benliğinde somutlaştırmıştı. 12 Eylül'cülerin işkence tezgahlarında, zindanlarında partimizin bayrağını şerefle taşımıştı. İstanbul zindanlarındaki devrimci direnişin önderlerinden biriydi. Cezaevinden çıktıktan sonra aynı kararlılıkla mücadeleye devam etti. Parti kadrosu ve üyesi olan Ünal yoldaş mücadelemizde sonsuza dek yaşayacaktır, yaşatacağız.

5- Mehmet Kemal Yılmaz

Mehmet Kemal yoldaşı da İstanbul zindanları çok iyi tanır. Bu can yoldaşın kararlılığını İstanbul mapuslarındaki özgürlük mahkumları çok iyi bilir. Onu ve diğer yoldaşları bu birkaç satırla anlatmak zor. Diğerleri gibi onuda anlatacağız. Şimdilik söylenecek bir söz varsa, Mehmet Kemal'de partimizin adına yaraşır bir parti üyesi ve kadrosuydu.

6- Gülseren Küçüköztürk

Dersim'in Çemişgezek ilçesinin Bozan köyünden olan Gülseren (Bahar) yoldaş, 1978'den şehit düşünceye kadar TİKKO gerilla birliklerinde yer almıştır. Günümüzde bir kadının elinde silah ve kitapla halkın davası uğruna can bedeli mücadeleye katılmasından daha anlamlı birşey var mı?

İşte sınıf mücadelesinin tarihinde asıl bunlardan sözedilecektir. O sayfalar asıl aydınlığını ve parlaklığını bu anlamlı ölümlerin kanından alacaktır.

Gülseren yoldaşın bir kez daha gösterdiği gerçek, kadınların devrim mücadelesindeki yeri ve önemidir. Kadınlarımızın bağrında taşıdıkları cevherin, nelere muktedir olduklarının parıltısıdır Gülseren yoldaş.

7- Hamza

Hamza kod adlı yoldaş hakkında bilgiyi gelecek sayımızda açıklayacağız.

Ayrıca gelişmelere ilişkin daha geniş değerlendirmeyi de gelecek sayımızda ortaya koyacağız.

Mao Zedung'un Işıklı Yolunda İleri Kampanyası Başarı ile Sürdürülüyor!

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in (DEH) uluslararası planda ortak ve koordine edilmiş bir kampanya olarak düzenlediği "Mao Zedung'un çizdiği güzergahta İleri" kampanyası doğrultusunda partimiz derhal harekete geçti.

Yoldaş Mao Zedung'un ölümünün 10. Büyük proleter kültür devrimi'nin 20. yılında böyle bir kampanyanın önemi daha da anlamlıydı. Bunun üzerinde daha önceleride durmuştuk. Şimdi bu doğrultuda yürütülen faaaliyetlere kısaca işaret etmek istiyoruz. İKK Özel sayısının yaygın bir şekilde dağıtılmasının yanısıra, Avrupa'da yine yaygın bir afişleme yapıldı. Parti afişinin yanısıra, DEH'in çıkardığı afiş de geniş bir şekilde yapıldı. Parti üst organlarının verdikleri direktifler doğrultusunda bütün örgüt kademeleri ve parti çevresi kampanyaya hazırlandı. Kampanyanın önemli halkalarından biri olan tartışma toplantıların örgütlenmesine geçildi. Çıkarılan tartışma toplantıları programı doğrultusunda bütün alanlarda devrimci, demokratik güçlere, emekçi kitlelere yönelik çağrı bildirileri çıkarılarak, yaygın bir şekilde dağıtıldı. Kampanya doğrultusunda çeşitli yörelerde yapılan toplantılar (merkezi) şunlardır.

Almanya:

Duisburg-Köln

1- Felsefe ve Mao Zedung
2- Çin Demokratik Halk Devrimi, ÇKP tarihi ve ÇKP içindeki mücadeleler.
3- Büyük Proleter Kültür Devrimi, Sosyalizm ve Mao
4- Sanat-Edebiyat üzerine ve bu konuda Mao Zedung'un fikirleri

Yukarıdaki konuları kapsayan 4 ayrı toplatının düzenlediği Duisburg ve Köln'de tartışmalar canlı geçti, parti çevresinin ve yığınların eğitilmesinde önemli bir rol oynayan tartışma toplantıları ve kampanya faaliyetinin esas olarak başarılı geçtiğini söyleyebiliriz. Ayrıca Wuppertal'da: Sanat Edebiyat ve Mao Zedung, Kültür Devrimi ve ÇKP tarihi konulu toplantılar yapıldı.

Hessen

Almanya'nın Hessen bölgesinde Duisburg ve Köln'de yapılan toplantıları konu alan başlıca 4 toplantı bölgesel olarak merkezi toplantılar şeklinde düzenlendi. Bu bölgelerde de kampanya faaliyeti başarılı oldu.

Baden Würtenberg

Bu bölgede kampanya faaliyeti merkezi ve yerel programlar olarak başlıca iki yönlü ele alındı. Bölgenin çeşitli yörelerinde DHD, DHİ ve Mao, Sosyalizm Kültür Devrimi ve Mao, Modern Revizyonizme karşı mücadele ve Mao, Halk Savaşı ve Mao konulu tartışma toplantıları yerel olarak düzenlendi. Ayrıca merkezi program doğrultusunda çeşitli şehirlerde merkezi tartışma toplantıları gerçekleştirildi.

Stutgart'ta: Felsefe ve Mao, Büyük Proleter Kültür Devrimi ve Mao, Sanat-Edebiyat ve Mao Zedung toplantıları yapıldı. Aynı konulu tokplantılar Ulm-Augsburg gibi şehirlerde de gerçekleştirildi. Ayrıca Ludwigsburg'da düzenlenen Mao'yu anma gecesiyle faaliyeti daha ileri boyutlara ulaştırıldı.

Kuzey

Bu bölgedede düzenenlenen bir dizi yerel kitle toplantıları, tartışma toplantılarının yanısara merkezi program dahilinde düşünülen merkezi toplantılar da gerçekleştirildi. Merkezi toplantıların başlıcaları şunlardı; Berlin: DHD-DHİ ve Mao, Felsefe ve Mao, ÇKP tarihi konulu başlıca 3 merkezi toplantı yapıldı. Ayrıca Hamburg ve Honnover bölgesinde Felsefe ve Mao, Sanat-Edebiyet ve Mao konulu ayrı ayrı toplantılar gerçekleştirildi.

Sonuç olarak Almanya'da Mao Zedung yoldaşın ölümününün 10. yılında Kültür Devrimi'nin 20. yılında düzenlenen kampanya faaliyeti canlı ve olumlu bir faaliyetti. Ortalığı boş bulduğunda velveleye veren, bol keseden atan, teorisyen geçinen bilcümle revizyonist, oportünist'in hazin sonu birkez daha bu kampanyalarda da somut olarak görüldü. Bazıları ölüm sessizliği içindeydiler. Mesela Halkın Kurtuluşu gibilerinden ses dahi çıkmadı. Gelip düşüncelerini ortaya koyma cüreti dahi gösteremediler. Diğerlerinin de halleri HK'dan fazla farklı değildi. Bolşevik Partizan, DHB bazı yerlerdeki toplantılara katıldılar. (sadece bir kaç tanesine) Toplantılarda

Mao Zedung şahsında ML'e saldıranların nasıl bir batakta oldukları geniş devrimci kitleler tarafından daha açık görüldü. Oportünizmin çaresizliğinin yanısıra, Parti çizgimizin ideolojik-siyasi üstünlüğü doğruluğu da daha berrak görüldü. Kampanya siyasi, ideolojik eğitimde iyi bir silah olmasının yanısıra revizyonizme, oportünizme karşı mücadelede de güçlü bir araç oldu.

Fransa

Faransa'da hazırlık aşamasında çeşitli alanlarda, kampanyanın muhtevası, nasıl ele alınacağı vb. sorunları konu alan parti sempatizan çevresini kapsayan toplantılar yapıldı. Ayrıca Paris'te RCP/USA-Sarbederan, TKP/ML, PCP (Peru Komünist Partisi) sempatizanlarından oluşan ortak bir kampanya komitesi oluşturuldu. Bu komite önderliğinde kampanyaya ilişkin yapılan geniş bir kitle toplantısında, kampanyanın önemi, anlamı ve Mao Zedung, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dersleri gibi sorunlar üzerinde canlı bir tartışma yürütüldü. Parti ve DEH afişleri Paris so-

Devamı sf. 11'de

Materyalist Diyalektiğin Temel Yasası Olarak Çelişki Yasasını Geliştirip, İlerletmesi Açısından Mao!

> "... Çelişki, *her türlü hayatın ve her türlü hareketin kökü*'dür; bir şey olarak, kendi kendine bir çelişkisi olan bir şey olarak *hareket edebilir* ve gene ancak böylece *bir iç tepiye ve bir etkinliğe sahiptir*" HEGEL

Kabul etmeli ve belirtmeliyiz ki, Mao, Marksizmin ustalarından devraldığı ML felsefi mirası, Marksizmin "yol arkadaşları" ya da eskimiş marksistler gibi "hovardaca" harcayıp, yolunu şaşırmamış, tersine, ML felsefi bilime vazgeçilmez katkılarda bulunmuştur. O, özellikle, Lenin'in "Felsefe Defterleri"nde tek tek formülasyon ve ifadeler biçiminde geçen, zengin bir düşünce bolluğu ve erişilemez anlatım gücü içeren yargı ve önermeleri daha da geliştirip, zenginleştirmesi açısından, klasik Alman felsefesinin dolaysız sonucu olarak şekillenen ML felsefi bilimi görmezlikten gelinemeyecek doz ve parlaklıkta ilerletmiştir.

Özellikle, 1937'de yazdığı "Çelişki Üzerine" adlı uzunca makalesi ile, bu işin mahir bir ustası ve bu bilimin en büyük mucitlerinden biri olduğunu ortaya koymuştur. Ve o, *"her türlü hayatın ve her türlü hareketin kökü"* olan **çelişki yasasını,** bu makalesinde derinlemesine ve genişlemesine açarak, Marksist-felsefi cephaneliğin silahlarını daha da arttırmıştır.

Mao, *"şeyler içindeki çelişkinin yasası, yani karşıtların birliği yasası materyalist diyalektiğin temel yasasıdır"*,[1] der. Ve Lenin'in **"diyalektik, karşıtların birliği teorisi olarak tanımlanabilir kısaca.** *Diyalektiğin çekirdeği bununla sezilip kavranacaktır,* **ama bir dizi açıklamayı ve geliştirmeyi gerekli kılar bu"**[2][abç] şeklindeki ögüdünü dikkate alarak, bu yasayı, Lenin'in derin yargısını hesaba katarak ve ondan öğrenerek, çok yönlü açıklayarak, bir dahiye yaraşır, şaşırtıcı, zekice çözümlemelerde bulunur.

Mao, çelişki yasası ya da karşıtların birliği yasasını çözümlerken, [her iki ifadede aynı anlamı içerdiği için, yanlış bir anlaşılmaya meydan verilmemeli] öncelikle, çelişkinin evrenselliğini ele alır ve akabinde çelişkinin özgüllüğünü inceler. Devamla, baş ve temel çelişkiyi ve yönler arasındaki ilişki, baş ve ikincil yönleri, nihayet, çelişkide özdeşlik ve savaşımı yada birlik ve savaşımı ve son olarak, çelişkide antagonizmanın yerini çözümleyerek, diyalektiğin "aslî ve özünü" oluşturan bu yasanın "sezilip" "kavranmasına" yardımcı olabilecek "bir dizi açıklamayı ve geliştirmeyi" bizzat kendisi yaparak, bu bilimin en büyüklerinden biri olma, ya da bu sorunda, akla ilk-önce gelenlerin, ilklerinden biri olma hakkını, hak eder.

Bu yasayı incelerken, ilk-önce çelişkinin evrenselliğini ele alır Mao.

Çelişkinin Evrenselliği:

O *"şeyler içindeki çelişkilerin yasasını incelerken, ilkin çelişkinin evrenselliği, sonra da daha büyük bir özenle çelişkinin özgüllüğü ele alınmalı ve sonunda yeniden çelişkinin evrenselliğine dönülmelidir."*[3] der. Devamla *"çelişkinin evrenselliğinin ya da mutlak olmasının iki anlamı vardır. Bunlardan ilki, çelişkinin, bütün şeylerin gelişme sürecinde bulunduğu; ikincisi, her şeyin gelişme sürecinde baştan sona kadar bir karşıtlar hareketinin var olduğudur."* diye belirtir.[4]

Mao, Lenin'in *"Karşıtların özdeşliği... bütün fenomen ve süreçlerdeki çelişkinin, birbirlerini karşılıklı olarak dıştalayan, karşıt yönsemelerin varlığının kabul edilişidir (keşfedilişidir). Evrenin bütün süreçlerini özdevinimleri içinde, kendiliğinden gelişmeleri içinde, canlı hayatları içinde bilebilmenin koşulu, bu süreçleri karşıtların birliği olarak tanımaktır."* [5]şeklindeki önemli yargısını dikkate alarak, şöyle der:

"Şeylerdeki çelişik yanların biribirlerine bağımlılığı ve bunlar arasındaki çatışma, o şeylerin yaşamını belirler ve gelişmelerini sağlar. İçinde çelişki taşımayan şey yoktur; çelişki olmasaydı hiç bir şey olamazdı"[6]

Ayrıca O; *"Basit ya da karmaşık hareketlerde olsun, nesnel ya da ideolojik olgularda olsun, çelişki, evrensel olarak bütün süreçlerde vardı."*[7] diye açıklamalarını sürdürür. Aynı makalesinde çelişkinin evrenselliğine ilişkin Engels ve Lenin'den uzunca pasajlar aktararak şu önermelerde bulunur; *"... Savaşta saldırı ve savunma, ilerleme ve çekilme, yengi ve yenilgi, hepsi birer çelişik olgudur. Biri olmadan öbürü olamaz. Bu iki yön biribirine karşı savaşım verdiği gibi biribirleriyle birlik halindedir ve savaşın bütünlüğünü meydana getirirler, gelişmesini sağlar ve savaş sorununu çözüme ulaştırırlar."*[8]

Nihayet şöyle sürdürür yargısını Mao: *"İnsan kavramlarındaki her farklılığa, nesnel bir çelişkiyi yansıtıyor gözüyle bakılmalıdır. Nesnel çelişkiler, öznel düşüncede yansır ve kavramların karşıtlığı hareketini meydana getirerek, düşüncenin gelişmesine yolaçar ve insan düşüncesinden doğan sorunların çözülmesini sağlar. Parti içinde, durmadan, çeşitli fikirler arasında karşıtlık ve çatışma olur. Bunlar, parti içindeki sınıf çelişkilerini toplumdaki yeni ve eski şeyler arasındaki çelişkileri yansıtır. Partide çelişki ya da çözülecek ideolojik savaşım yoksa partinin yaşamı sona erer"*[9]

Son olarak Mao şu özlü yargısıyla noktalar sorunu: *"Çelişki evrenseldir, mutlaktır ve şeylerin bütün gelişme sürecinde vardır ve bütün süreçlerde baştan sona devam edip gider."*[10]

Mao, çelişkinin evrenselliğini böyle açıkladıktan sonra, özgüllüğü ele alır ve evrenselle, özgül çelişki arasındaki ilişkiyi ve çelişkinin özgüllüğünü inceler.

Çelişkinin Özgüllüğü

Engels "hareketin kendisi bir çelişkidir" der. hareketsizde madde olamıyacağına göre, maddenin her zengin hareketi bir çelişki içeriyor demektir. İşte maddenin durmaksızın gelinen ve sürüp giden bu hareketi için şöyle der Mao: *"Maddenin her türlü hareketindeki çelişkide, bir* **tekillik** *vardır. İnsanın madde üzerine olan bilgisi, maddenin hareket biçimlerinin bir bilgisidir, çünkü dünyada hareket halinde maddenin dışında bir şey yoktur ve maddenin hareketi belli biçimler içinde olur.* **Maddenin hareketinin her biçimi gözden geçirilirken, hareketin diğer biçimleriyle olan ortak noktaları dikkate alınmalıdır. Ama asıl önemli olan** *ve şeyler üzerinde bilgimizin temelini oluşturan, maddenin hareketinin özel noktalarını hesaba katmamız gereği, yani* **hareketin bir biçimi ile öteki biçimleri arasındaki nitelik farkıdır.** *Ancak bunu hesaba*

katmakla, şeyler arasındaki ayrıntıları farkedebiliriz. Hareketin herhangi bir biçimi, içinde, kendi özel çelişkisini taşır. Bu özel çelişki, o şeyi, bütün öteki şeylerden ayıran özel niteliği oluşturur. İşte bu, iç nedendir ve buna, şeyleri biribirinden farklı yapan, çeşitliliğin esasıdır da diyebiliriz. Doğada pek çok hareket biçimi vardır: Mekanik hareket, ses, ışık, sıcaklık, elektrik, ayrışma, bileşme vb... Bütün bu biçimler, biribirlerine bağlı oldukları gibi biribirlerinden nitelik bakımından farklıdır da. Bu yalnız doğa için değil, toplum biçiminde doğrudur. Her toplum biçiminin, her düşünce tarzının özel bir çelişkisi, özel bir niteliği vardır"[11]

(abç)

Demekki, maddenin hareket biçimleri incelenirken, hareketin diğer biçimleriyle olan ortak yanlar ya da noktalar hesaba katılarak **çelişkinin evrenselliği:** ayrı yanlar ya da noktalar da hesaba katılarak **çelişkinin özgüllüğü** saptanmalıdır. *"kuşku yokki, çelişkinin evrenselliğini kabul etmeksizin, şeylerin hareketinin gelişmesinin evrensel nedenini yada evrensel temelini bulup çıkartamayız"*[12] Ama genede bir şeyi öteki şeyden ayıran özel çelişkiyi bulup belirlemeden şeylerin niteliği hakkında bir yargıya varamayız. ya da *"şeylerin hareketinin gelişmesinin özel nedenini yada özel temelini bulamayız."*[13]

Mao yukarıdaki yargısını genişletir ve şöyle devam ettirir sözlerini: *"İnsan genellemelere doğru gider ve farklı şeylere özgü nitelikleri öğrendikten sonra şeylerdeki ortak nitelikleri bilir."*[14]

Durumu biraz daha somutlaştırıp, bu mevcut bilimsel soyutlamaya bir örnek verecek olursak:"Bobi bir köpektir" yargısındaki, Bobi, çelişkinin özgüllüğünü; köpekte evrenselliğini belirler. Neden köpeklik yargısı evrenselliği. Bobilikte özgüllüğü içerir? Çünkü, Bobi'ler köpek gibi bir köpektir. Ve dolayısıyla, kendisinde köpek olma, ve dahası tüm köpeklerde var olan ve ortak olan bir çelişmeyi; köpek olma çelişmesini içinde barındırır. Yani bu biçimde evrenseli içerir. Netice itibarıyla her köpekte ortak olan, bu aynı yan yada aynı çelişme, çelişmenin evrenselliğini belirtir. Oysa Bobi'likte özgülü belirler. "Bobi bir köpektir" ama, herhangi bir köpek gibi bir köpek değil, Bobi olarak bir köpektir.

Dolayısıyla, Bobi'yi, Karabaş'tan, Karabaşı, Susi'den ayıran yan, ayrı yan olarak çelişmenin özgülünü belirtir. Açıktırki, bu somut örneğimizde, Mao'nun bilimsel soyutlaması, hayat hakkı bulur ve "şeylerdeki ortak nitelik"·'ler ile " bir şeyi, bütün öteki şeylerden ayıran özel nitelik" şeklindeki Mao'nun bilimsel yargısına uygun düşer. İşte bu, *"Birisi özelden genele, öteki genelden özele doğru"*[15] olan "iki bilme sürecidir".

Mao, çelişkinin özgüllüğünü açıklığa kavuşturduktan sonra, maddenin hareketinin her biçiminin, her büyük sistemdeki özel çelişki ve bu sistemin belirlediği niteliği incelememizin yeterli olmadığını söyler ve açıklamalarını şöyle devam ettirir: *"... maddenin her hareket biçiminin uzun gelişme yolundaki her aşamasında özel çelişkiyi ve niteliği de inceleme gerekir. Bütün hareket biçimlerindeki gerçek olan (hayali olmayan) her gelişme süreci, nitelik bakımından biribirinden farklıdır" 16 der ve devamla şu zengin yargısını belirtir: "Nitelik bakımından farklı çelişkiler, ancak farklı nitelikle yöntemlerle çözümlenebilirler. Örneğin, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki sosyalist devrim yöntemiyle; büyük halk kitleleriyle feodal sistem arasındaki çelişki, ulusal devrimci savaş yöntemiyle; sosyalist toplumda işçi sınıfı ile köylüler arasındaki çelişki, tarımın kollektifleştirilmesi ve makineleşme yöntemi ile; sosyalist bir parti içindeki çelişki, eleştiri ve özeleştiri yöntemi ile; toplum ile doğa arasındaki çelişki, üretici güçlerin geliştirilmesi yöntemi ile çözümlenir. Süreçler değişir, eski süreçler ve eski çelişkiler kaybolur, yeni süreçler ve yeni çelişkiler ortaya çıkar ve buna uygun olarak çelişkileri çözümleme yöntemleri değişir."*[17]

Çelişkinin özgüllüğüne ilişkin yargısını bununla sınırlamaz Mao. Çelişkinin özgüllüğünü daha da açıklığa kavuşturarak, gelişen tarihsel sürecin her aşamasının özelliğini de yalın bir anlatımla şöyle dile getirir.

"Her büyük şeyin gelişme sürecinde, bir çok çelişki vardır. Örneğin, Çin'in burjuva demokratik devrimi sürecinde, çin toplumundaki, çeşitli ezilmiş sınıflar ile emperyalizm arasında, büyük halk kitleleriyle, feodalizm arasında, proletarya ile burjuvazi arasında, ve çeşitli gerici bölümler arasında çelişkiler vardı ve durum pek karışıktı. Bütün bu çelişkilerin hepsinin bir özelliği ve tek tek ele alınmaları gereği bir yana, her çelişkinin iki yönünde kendi özelliklerı vardı ve toptan ele alınmaları olanaksızdı. Çin devrimi için çalışan bizlerin yalnızca, çelişkilerin her birinin özelliğini, bütünlüklerinin aydınlığı altında, yani bu çelişkilerin, iç bağlantıları içinde anlamamız yetmiyordu, birde çelişkilerin tümünü, yönlerini de inceleyerek anlamamız gerekiyordu. Bir çelişkinin her yönünü anlamak demek, her yönünün belirli durumunu, karşıtı ile karşılıklı bağlantı ve çatışma haline geldiği somut durumları ve her ikisi biribirine bağlı ama çelişki halinde değilken, karşıtı ile hangi yollardan çeliştiğini anlamak demektir."[18]

Ayrıca Mao; Lenin'in; şeyleri, nesneleri, olgu ve olayları kavramanın yolu, onları bütün yanları ve bağlantıları içinde incelememizle olasıdır. Bu yanılgılara karşı en iyi güvencedir şeklindeki sözleri için şu yorumu yapar:

"Bu sözleri unutmamalıyız. Bir kimse, çelişkilerin özelliklerini bütünüyle ve her aşamayı ayrı ayrı incelemezse, olaya nüfuz etme ve çelişkinin en ince özelliklerini inceleme gereğini yadsır, yalnızca uzaktan bir göz atmakla çelişkinin bazı görüntülerini kaba taslak görmekle yetinir ve onu çözümlemeye (bir soruyu yanıtlamaya, bir anlaşmazlığı çözmeye, bir görevi yapmaya ya da askeri bir hareketi yönetmeye) kalkışırsa, işte buna haşlan savma iş yapmak denir. İşler böyle ele alındı mı bela hazırdır."[19]

Mao, şeylerin gelişme süreçlerindeki zıtların hareketinde yalnızca iç bağlantıların özel görünüşlerini ve koşullarını incelememizin yeterli olmadığını, ama aynı zamanda gelişme sürecinin **her aşamasının** özelliklerini de incelememiz gerektiğini belirterek, çelişki yasasının tahlilini şu sözleriyle sürdürür: **"Bir şeyin gelişme sürecindeki temel çelişkiyle bu temel çelişkinin belirlediği süreçin niteliği, süreç tamamlanmadan ortadan kalkmaz.(abç)** *Yalnızca bir şeyin uzun gelişme sürecindeki her aşamanın koşulları, bir başka aşamadan farklı olur. Bunun nedeni, bir şeyin ya da bir niteliğin gelişmesindeki temel çelişkinin niteliği değişmemekle birlikte, uzun gelişme sürecinin çeşitli aşamalarında, bu temel çelişkinin artan bir yoğunluk kazanmasıdır. Bundan başka, temel çelişkinin belirlediği ya da etkilediği, büyüklü küçüklü çelişkilerden bazıları geçici olarak yada kısmen çözümlenir, ya da hafifler, bazıları dayenilenir. Bunun sonucu olarak süreç sanki çeşitli aşamalar içeriyormuş gibi görünür.* **Eğer insan bir şeyin gelişme sürecindeki aşamalara dikkat etmezse, ondaki çelişkileri gereği gibi çözümleyemez."(abç)**[20]

Devamla, sürecin her aşamasındaki çelişkilerin tahlili için, bunların yalnızca iç bağlantıları ve bütünsellikleri içinde değerlendirmenin yeterli olmadığını; bu çelişkilerin her yönünün, ana ve tali yönlerinin kendi gelişme seyirleri içinde sınanması gerektiğini çözümler.

Nihayet Mao, evrensel ve özgül çelişkiye ilişkin olarak, belli bir durumda evrensel olanın, diğer bir durumda özgül hale gelebileceğini, ama aynı şekilde belli bir durumda özgül olanın, diğer bir durumda evrensel hale gelebileceğini belirterek şöyle der: *"Kapitalist sistemde üretimin toplumsallaşması ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişki, kapitalizmin varolduğu ve geliştiği her ülkede ortak olan bir şeydir, kapitalizmi ilgilendirdiği kadarıyla bu, çelişkinin evrenselliğini oluşturur. Gene de, kapitalizmdeki bu çelişki, genellikle sınıflı toplumun gelişmesinde belli bir tarihsel aşamaya özgüdür. Sınıflı bir toplumda üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişki yönünden, bu, çelişmenin özgüllüğünü oluşturur."*[21]

Son olarak, Mao: şeylerdeki çelişki yasasını incelerken, özgülün evrensele bağlılığı gerçekliğinden hareketle, yalnızca çelişkinin özgüllüğü değil, aynı zamanda çelişkinin evrenselliğininde

şeylerin içinde varolduğunu ve dolayısıyla, evrenselliğinde özgüllüğün içinde vücut bulduğunu açıklar. Ve dolayısıyla O, şeyleri incelerken, bu iki olguyu ve bu iki görünüşü hesaba katarak, şeylerin iç bağıntılarını bulmaya, bir şeyin diğer bir şeyle olan bağıntılarını tahlil ederek göreli gerçekliğe yaklaşmaya çalışarak şu özlü ve anlamlı tahlili yapar: "**Çelişkinin evrenselliği ile çelişkinin özgüllüğü arasındaki ilişki, çelişkinin ortak niteliği ile tek ve ayrı niteliği arasındaki ilişkinin aynıdır... Bütün tek ve ayrı nitelikler koşula bağlı ve geçicidir, yani bağıntılıdır (görelidir). Bu ortak nitelik, tek ve ayrı nitelik mutlaklık ve bağıntılılık ilkesi, şeylerdeki çatışma sorununun özüdür.** *Bunu anlamamak diyalektiği anlamamak demektir.*" *(abç)*[22]

Çelişki yasasına ilişkin, evrensel ve özgül çelişki ve bular arasındaki ilişkiyi tahlilinden sonra Mao, bu yasanın kavranmasına yardımcı olabilecek, tarihsel sürecin gelişen aşamasına damgasını basan baş çelişki ve çelişkinin ana yönünü çözümler.

Baş Çelişki ve Çelişkinin Ana Yönü

Kendisinden önceki ML'in ustalarında rüşeym halindeki formülasyonlar, Mao'nun hünerli ellerinde, usta bir ressamın elinden çıkmış mükemmel bir tablo gibi, derinleşti, gelişti ve kapsamlı bir boyut kazandı. Denilebilir ki; Mao, baş çelişki belitinin (aksiyom) mimarı ve bu işin sarrafıdır. *"Karmaşık bir şeyin gelişme sürecinde bir çok çelişki vardır; bunlardan birinin varlığı yada gelişmesi, öteki çelişkilerin varlığını ve gelişmesini belirler yada bunlar üzerinde etkili olur ki, işte bu, baş çelişkidir."*[23] şeklindeki tarihi öneme sahip sözleriyle, baş çelişki teorisine kapsamlı bir açıklık getirir. Ve Mao, bu teorisini örneklendirerek, örneğin der: *"... kapitalist bir toplumda çelişkideki iki karşıt yön, proletarya ve burjuvazi baş çelişkiyi oluşturur. Öteki çelişkiler, örneğin, feodal sınıf kalıntılarıyla burjuvazi, köy küçük burjuvazisiyle burjuvazi, proletarya ile köy küçük burjuvazisi, tekelci olmayan kapitalistler ile tekelci kapitalistler, burjuva demokrasisi ile burjuva faşizmi arasındaki kapitalist ülkeler arasındaki ve emperyalizm ile sömürgeler arasındaki çelişki, bu baş çelişkiyle belirlenir yada onun etkisi altındadır"*[24] Devamla, şeylerin gelişme sürecinde, baş rolü oynayan bir tek çelişki vardır önermesini öne sürer. Ve bundan hareketle, şeylerin gelişme sürecinde birden fazla baş çelişki varsa, bunlardan yalnızca bir tanesi, kendisini, baş ve belirleyici rolde öne koyabilir, diğerleri, ikincildir ve ikinci derecede yer tutar. Dolayısıyla baş çelişki bir kez kavranıldımı, sorunlar kolaylıkla çözümlenebilir. Zira, mücadelenin darbesinin yöneleceği somut hedef ya da mızrağın sivri ucunun yöneltilmesi gereken hedef belirlenemezse, iç içe geçmiş bir yün yumağının karmaşıklığı halini alır sorunlar. Dahası, sisli bir havada denizde pusulayı şaşırmış şaşkın denizcinin ruh alameti içine gömülür insan, eğer baş çelişmeyi berrakça çözme yeteneği ve ustalığını gösteremezse.

Mao'nun berrak tahlilleriyle açıklığa kavuşan bu sorunlardan sonra, Mao, baş olsun, ikincil olsun bir çelişkideki iki yön eşit ele alınabilir mi diye sorar ve: *"Hayır-derher çelişkide, çelişik yönlerin gelişmesi aynı değildir. Bazen bir denge varmış gibi gelir ama bu, daima geçici ve bağıntılı bir durumdur. Asıl olan kararsızlıktır, eşitsizliktir. İki çelişik yönden birisi ana, öteki ikincildir. Çelişkide baş rolü oynayan ana yöndür.* **bir şeyin niteliğini, çelişkinin egemen duruma geçen ana yönü belirler.** *(abç) Ama bu durumda durağan değildir. bir çelişkinin ana ve ikincil yönleri, birbirine dönüşür ve o şeyin niteliğide buna bağlı olarak değişir"*[25]

Ve en sonu Mao tüm bu yargılarından hareketle siyasal açıdan şu önemli sonuca varır;

"Çelişkide tek düze olmayış koşullarının incelenmesi, baş çelişkı ile ikincil çelişkilerin incelenmesi bir çelişkini ana ve ikincil yönlerinin incelenmesi, devrimci bir partinin, siyasal, askeri stratejik ve taktik buyruklarını belirlemede önemli yöntemlerden birini oluşturur."[26] **(abç)**

Dipnotlar:

1-Mao Zedung, Teori ve Pratik sf.26, ayrıca bkz. Seçme Eserler I. sf.394
2-Lenin, Felsefe Defterleri sf.181
3-4-Mao Zedung, Teori ve Pratik sf.33
5-Lenin, Felesefe Defterleri sf.303-304, ayrıca bkz. Materyalizm ve Ampriokritizm sf.412
6-Mao Zedung, Teori ve Pratik sf.33
7-8-9-Mao Zedung, age. sf.35
10-Mao Zedung age. sf.36
11-Mao Zedung age. sf.37-38
12-Mao Zedung age. sf.38
13-14-15-Mao Zedung age. sf.39
16-Mao Zedung age. sf.40
17-18-Mao Zedung age. sf.41
19-Mao Zedung age. sf.43
20-Mao Zedung age. sf.44
21-Mao Zedung age. sf.49-50
22-Mao Zedung age. sf.51
23-24-Mao Zedung age. sf.52
25-Mao Zedung age. sf.54
26-Mao Zedung age. sf.59

Mao Zedung'un ışıklı....

Baştarafı sf. 8'de

kaklarında yaygın bir şekilde yapıldı. Üniversiteler gibi yerlerde sistematik sergi faaliyetleri sürdürülmektedir. Ayrıca çeşitli alanlarda kampanya doğrultusunda P/A faaliyeti devam etmektedir. Ortak kampanya komitesi düzenli olarak toplanmakta, faaliyetin dahada canlı sürdürülmesi için yoğun çaba sarfetmektedir. Önümüzdeki günlerde Paris'te çeşitli konularda ortak kitle toplantıları düzenlenecektir. Kampanya salt kitle toplantılarının düzenlenmesi şeklinde değil aynı zananda güçlü bir kitle çalışması sürdürülmesi Mao Zedung'un ölümsüz fikirlerin yığınlara maledilmesi için güçlü bir pratik faaliyetin örgütlenmesi şeklinde düşünülmektedir. Ayrıca doğrudan partimiz tarafından önümüzdeki günlerde Fransa'nın Kuzey ve Güney bölgelerinde merkezi tartışma toplantıları düzenlencektir.

Hollanda-Belçika

Belçika Brüksel'de "Felsefe, Sosyalizm ve Mao Zedung" konulu tartışma toplantısı düzenlendi. Hollanda'da da Felsefe ve Mao, Sanat-Edebiyat ve Mao, DHD-DHİ, Sosyalizm ve Mao konulu başlıca 3 merkezi toplantı yapıldı. Bölgede süren durgunluğun, siyasi faaliyetlere, ilgisizliğe karşı, kampanya faalliyeti olumlu yönde rol oynadı

Önümüzdeki Görevler

Kampanya devam etmektedir. Merkezi olarak ortaya konulan program doğrultusunda doğrudan partimiz önderliğinde sürdürülen faaliyetler esas olarak başarılı oldu. Gelinen aşamada Avrupa'da bulunan DEH üyesi partilerin sempatizanlarıyla ortak belli faaliyetler planlanmıştır. Bütün yöreler bu faaliyetlerin başarısı için azami gayreti göstermelidir. ler. Bu faaliyetlere ilişkin çıkarılan bildirileri geniş yığınlara uloştırmak, devrimci kitleleri düzenenlenen faaliyetlere aktif olarak katmaya çalışmalıdırlar. Sözkonusu faaliyetlerin önemli halkalarından biri düzenlenecek ortak toplantılardır.

Aşağıda tarihleriyle birlikte bu toplantılardan bazılarını ilân ediyoruz. Ayrıca konuya ilişkin düzenlenen toplantılar hakkında bildiride çıkarılacaktır.

3 Aralık: Nürnberg, 5 Aralık: Frankfurt, 6 Aralık: Berlin, 7 Aralık: Wuppertal, 9 Ocak: Wuppertal, 10 Ocak: Frankfurt, 11 Ocak: Nürnberg, 17 Ocak: Berlin.

Yukarıda yerlerini ve tarihlerini belirttiğimiz toplantılar çok dilden (Almanca ve Türkçe) yapılacaktır. Alman devrimci güçlerin, devrimci kitlelerin toplantılara seferber edilmesine özel bir ağırlık verilmelidir.

İKK Yurtdışı Haber Bürosu

İKK Yazı Kurulu'na

1986 Ağustos ayında Diyarbakır'ın Hazro ilçesinin Kırmataş Köyü muhtarı, partimiz taraftarları tarafından cezalandırılmıştır. Kısaca muhtar hakkında bilgi vermek istiyorum.

Adı Teyfik Kellenoğlu. Kırmataş Köy muhtarı. 1981 Ocak ayında Hazro'nun kırsal alanında iki yoldaşımızın (Haydar Aslan, İhsan Parçacı) ölümüne, bir yoldaşımızın (Serdar Can) yakalanmasına sebep olan olayın ihbarcısıdır.

Partimiz bu olaydan 7 ay sonra muhtarı Diyarbakır'da cezalandırmaya teşebbüs etmiş ancak muhtarın yanındaki ölmüş kendisiide ağır yaralı olarak olaydan kurtulmuştu. Muhtarın ihbarı üzerine bir çok devrimci yakalanmış, uzun zaman hapis yatmışlardı. Yine muhtarın mahkemede yoldaşlarımızdan Mustafa Kaya, Ayhan Toprak üzerine ifade vermelerinden dolayı idama mahkum edilmişlerdir. Muhtar yörede ihbarcılığın gelişmesinde aktif rol alan bir şahıstı. Yoldaşlarımızın ailesini defalarca tehdit eden biri durumundadır. Ölümünden sonra yine akrabaları ve adamları devrimcilerin adını savcılığa verip olayın faili olarak bunlar gösterilmiştir. İsmi verilen şahıs hakkında tutuklama kararı çıkmıştır.

Diyarbakır'dan Bir TKP/ML Taraftarı

Hürmük Katliamı Yurtdışında Protesto Edildi!

Dersim'in Ovacık ilçesinin Hürmük mezrasında faşist Türk devletinin operasyon birlikleriyle giriştikleri çatışmada şehit düşen 8 TKP/ML-TİKKO savaşçısının anılması, Türk devletinin teşhir ve tecrit edilmesi, proletarya partisi önerliğindeki Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin desteklenmesi için birdizi eylem yürütüldü. Merkez komitesi siyasi bürosu'nun konuya ilişkin çıkardığı bildiri bütün Avrupa'da geniş şekilde dağıtıldı. Ayrıca çıkarılan Basın açıklaması gazetelere postalandı ve dağıtıldı. Bunların yanısıra, Hollanda'da günlük bir gazetenin bürosu TKP/ML-TİKKO sempatizanları tarafından işgal edildi. Stutgart'ta diğer halk güçleriyle eylembirliği temelinde Türk konsolosluğu önünde yaklaşık 350 kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Bonn'da Grüne'lerin merkezi işgal edilerek hazırlanan basın açıklaması gazetelere iletildi. İsviçre'de düzenlenen bir yürüyüşle katliam protesto edildi. Belçika Brüksel'de Enternasyonal Haber ajansı önünde bir gösteri yapıldı. Gelişmeler Belçika ve yabancı gazetelere ulaştırıldı. Frankfurt'ta TKP/ML sempatizanlarının astıkları sahte bombalı pankart trafiğin aksamasına yol açtı. Ayrıca bir dizi alanda basın toplantıları, kitle toplantıları düzenlendi. Şehit TKP/ML-TİKKO savaşçılarının anılması, Türk devletinin katliamlarının protesto edilmesi doğrultusunda faaliyetler devam etmektedir. Görev faaliyeti daha ileri boyutlara ulaştırmak, yurtdışında TKP/ML ile güçlü bir dayanışma hareketi yaratmaktır.

İKK Yurtdışı Haber Bürosu

Halk Ordusu TİKKO'nun Eylemleri Devam Ediyor!

Düşmanın bütün iğrençliğiyle saldırılarını yoğunlaştırdığı; en küçük bir örgütlü birimin bile üzerine yüzlerce gücüyle saldırdığı günümüz koşullarında; düşmanla dişe diş bir mücadele yürütme azim ve kararlılığı içinde olan partimiz ve onun önderliğindeki ordumuz TİKKO'nun eylemleri devam ediyor.

Bu eylemlerden birisiide Ekim ayı içinde Elazığ'ın Palu ilçesindeki Bağın Krom işletmelerindeki malzemelere el konulmasıdır. Eylem kısaca şöyle gerçekleşti;

İşletmeye ait olan ekmek arabası yolu kesilerek durduruldu ve içindekiler etkisiz hale getirildi. Gerillalarımız arabaya uygun bir vaziyette yerleştiler ve birliğin bir üyesinin kaptanlığında işletmeye doğru yola koyuldular. İşletmeye yanaşıldığında araba daha hareket halindeyken savaşçılarımız önceden ayarlanan plan gereği birer birer arabadan atlayarak yerlerine yerleştiler ve bir anda çevreyi çember altına aldılar. Bütün çalışanlara işi paydos etmeleri ve koğuşta toplanmaları çağrısı yapıldı.

Gerillalarımızın bir kısmı bu işle uğraşırken diğer bir kısmıda dinamit deposuna baskın düzenleyip bekçiyi etkisiz hale getirip silahını aldılar. Daha sonra koğuşta toplanan işçilere eylemimizin amacını açıklayan kısa bir konuşma yapıldı. Yine birlikten bir yoldaş TKP/ML'yi temsilen uzunca bir konuşma yaptı ve daha sonra olay mahallinden uygun bir vaziyette uzaklaşıldı.

İşletmeden el konulan malzemelerin dökümü şöyledir:

175 adeti elektirikli olmak üzere toplam 828 adet fünye, 55 adet dinamit lokumu, 650 metre fitil, 1 adet 7.65 tabanca, 1 adet jop, 1 adet kelepçe ve çok sayıda sağlık malzemesi

DHD mücadelemiz Komprador patron-ağa devleti yıkılana kadar sürecektir

—Yaşasın Halk Savaşı

Temur Demir Yoldaşın Anısına

Temur Demir yoldaşı parti okulunda tanımıştım. Onunla birlikte olduğum 2 aylık dönem içerisindeki izlenimlerimi anlatacağım.

Okulun en genç öğrencisiydi. Partimizle daha 9-10 yaşlarında iken yüz, yüze gelmişti. Parti ile birlikte büyümüştü. Bu durum onun şekillenmesinde tayin edici bir rol oynamıştı. En belirgin özellikleri kararlılık, düşmana karşı mücadelede inatçılık, cesaret, fedakârlık, öğrenme azmi, partiye güçlü bağlılık, yoldaşlara güven idi. Parti okulunda iken henüz 19-20 yaşlarındaydı. Gençti ama, güven veren, süratle gelişen biriydi. Onun kadar öğrenme azmi olanı görmedim. Adeta kitap kurduydu. Okumaya doymak bilmiyordu. Günlük 7 saati bulan dersler ve ardından bir sonraki günün derslerine hazırlık için yapılan grup çalışmalarında gösterdiği öğrenme çabası ona yetmiyordu. Teneffüslerde dahi okuyor, tartışıyordu. Yat saati geldiğinde onu yatağa gönderemiyorduk. Zorla yatağa sokuyorduk. Ama herkes yatınca Temur yoldaş yine kalkıyor, kitaplara dalıyordu. Geceleri okumayı garantilemek için kendisine düşenden 2-3 kat fazla nöbet tutmayı talep ediyordu. Söylediklerim abartma değil. Hatta bu konuda bazen onu eleştirdiğimiz oluyordu. O, öğrenmeye susamış gibi sanlıyordu. Kendisini yenilemek, geliştirmek için güçlü bir çaba gösteriyordu. Sadece kitap kurdu muydu? Hayır, okumaya daha güçlü bir kavga için aşıktı. İyi bir eylem, kavga adamı olma özelliklerine sahipti. Bir an önce gerilla guruplarına katılma arzusuyla yanıp, tutuşuyordu. Bu konuda hatta "kulağımızı götürüyor"du diyebilirim. Gerilla guruplarına katılacak ilk ekip içinde olmak için habire bizi sıkıştırıyordu.

Temur yoldaş ideolojik-siyasi mücadelede "katılığa" kaçacak ölçüde inatçıydı. Kafasının basmadığı şeylere karşı inatçı bir şekilde direnirdi. Hatta yoldaşlar bu özelliğinden ötürü, "onunla tartışanın vay haline" derlerdi. İkna olmaya kapalı değildi. Demek istediğim şu ki, öyle "bedavadan" ikna olmazdı. İnandığı bir şeyi sonuna kadar savunurdu. Hatalı olduğunu gördüğünde veya bir konuda yanlış düşündüğü kavratıldığında da aynı kararlılıkla yanılgılarının üzerine giderdi. Eleştiride olduğu gibi özeleştiride de kararlıydı.

Diğer önemli özelliklerinden biri de devrimci mücadelede kolaya kaçmamasıydı. Zor görevlere gönüllüce talip olma özelliği vardı. Zorluklara karşı dirençliydi. Kısaca devrimin iyi bir savaşçısıydı.

Parti Okulundan bir yoldaş

Afganistan Halkı Gerilla Savaşında Ustalaştı

İşgal, gerilla savaşını Afgan halkının mizacı haline getirdi. Gerilla savaşının taktiklerini çok maharetli uyguluyorlar.

Esneklik, içgüdü gibi şimdi gayet ani ve dakiktir. Bir gecede yüz, ikiyüz kişi olabiliyorlar. Baskından hemen sonra küçük timler halinde dağılarak kaybolabiliyorlar.

Baskınların sürpriz karekteri güçlendi. Umulmadık anda, umulmadık yerde hücum ruhunu yıldırım gibi düşmanın tepesine indirebiliyorlar.

Şimdi en yaygın taktiklerden birisi pusudur. Rus zırhlı birlikleri bu pusulardan fena halde korkuyor. Çünkü Afganlıların uyguladığı bu taktik, onlara çok pahalıya mal oluyor.

Sürekli, saldırı ruhuyla hareket ediyorlar. Fırsat kollamak ve basmak ilkesini gerilla birliklerinin nefes borusu haline getirdiler. Savunma ölümdür. Savaşmadan gezmek kesinlikle ölümdür.

Dağlar, halk ve geceden yararlanarak ustaca örtünüyorlar. Tesbit edilmek yüzde seksen ölümdür. Çünkü Rusların baskın taktikleri ani ve şiddetlidir. Makinalı tüfekler, roketatarlar ve gece dürbünleriyle donanmış bu helikopterler, tesbit edilen birliği anında kuşatıp yoketme yeteneğini Afganistan savaşında bir hayli geliştirdiler.

Dağların büyük ölçüde çıplak olması aleyte bir durumdur. Ama bu dezavantajı güçlü kitle desteği ve gece avantajından yararalanarak ortadan kaldırabiliyorlar.

Etkinlikleri artıkça, gerilla birliklerinin gövdeleri büyüyor. Şimdi ülkede üç tür üsleri var. Açık, gizli, yarı-gizli. Hâlâ Pakistan'daki mülteci halka büyük ölçüde dayanıyorlar. Pakistan sınır şeridi, çok önemli bir cephe gerisi ve açık üstür.

Afganistan direnişini yakından gözlemlemek, incelemek, bu direnişin tecrübelerinden öğrenmek gerekiyor. Modern silahlara karşı, çıplak bir halkın verdiği bu başarılı gerilla savaşından öğrenmek gerekiyor.

Partimiz, sosyal-emperyalist işgalin 8. yıl dönümünde, Afganistan bağımsızlık savaşını yürekten destekliyor. Afganistan'daki milli güçlerle işbirlikçi güçler arasındaki ayırım çizgisine dikkati çekiyor ve bağımsızlıktan yana olan ulusal güçlerin direnişlerini destekliyor. Partimiz, Afgan devrimci proletaryasının doğru bir önderliğe kavuşması halinde güçlenebileceği, önderliği ele geçirebileceği inancını muhafaza ediyor. Bununla birlikte mevcut durumun, önderlik açısından hiç de içaçıcı olmadığını, bu durumun sürmesi halinde, proletaryanın bu savaşta önderliği ele geçiremeyeceğini, tarihi fırsatı kaçıracağını söylüyor.

Şiarlarımızı bir kez daha haykırıyoruz!

—Yaşasın Afganistan bağımsızlık savaşı!
—Yaşasın bağımsız demokratik Afganistan!
—Yaşasın Afganistan proletaryasının mücadelesi!
—Yaşasın geleceğin sosyalist Afganistan'ı!
—Kahrolsun sosyal-emp. işgal ve tüm işbirlikçiler!
—Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm!

Afganistanlı Şehitlerin İnleyişi

Ah anamız Afganistan ah
Zincirlerine zincir vurulan
Gülü kanla koparılan
Kara bahtımız
Sevdamız
Gözyaşımız
Gönül tahtımız,
Hasretini çekiyoruz
N'olur söyle
Körüğün zorlanıyor mu
Demirin harlanıyor mu
Dağlarında
Dağlarında isyan ateşleri yanıyor mu?

Muzaffer Oruçoğlu

Yurtdışında "Devrimi Destekle, Parti Ve Orduyu Güçlendir" Kampanyası'nın Gidişatı!

Partimiz Yurtdışı Bürosu'nun (YDB) talimatı ve çağrısı üzerine harekete geçen yurtdışı örgütü, kampanyanın hazırlık aşamasını tamamlayarak kampanyayı bizzat başlattı. Şimdiye kadar merkezi kampanya komitesine gelen bilgiler şunlardır:

İsviçre

Basel, Cenevre, Zürich

Kampanyanın muhtevası, amaçları ve hedefleri üzerine toplantılar yapıldı. Basel'de 15 kişiden oluşan kampanya genel komitesi oluşturuldu. Ayrıca Cenevre ve Zürich'te de 8 kişiden oluşan komiteler kuruldu. Kampanyaya ilişkin faaliyetler somut olarak belirlendi. Konulan somut programın hayata geçilmesi için somut örgütlenmeler yapıldı.

Basel: 55.000 F, Cenevre: 10.000 F, Zürich: 10.000 F, Lugano 6.000 F, dolayında maddi hedef önlerine koydular. Ayrıca çalışmaların canlandırılması, örgütün dinamikleştirilmesi, dağıtılan yayın organlarının sayısının arttırılması, faaliyet yürütülen alanlarda kitle ilişkilerimizin geliştirilmesi, yeni faaliyet alanları yaratılması gibi bir dizi siyasi, ideolojik, örgütsel hedefte belirlendi. Yöre faaliyeti içinde gözlemlediğimiz şudur ki, hedefe varılacak, hatta aşılabilecektir.

Almanya

Baden Württenberg

Schwenisch Gününd-Münih dışındaki diğer faaliyet alanlarımızda kampanyayı konu alan toplantılar yapıldı. Toplantı yapılan bütün alanlarda kampanya için özel örgütlenmeler oluşturuldu. Bu örgütlerin önüne somut faaliyet programları konuldu. Belirlenen çeşitli hedeflerin yanısıra maddi hedeflerde ortaya konuldu. Bunlardan bazıları şunlardır.

Stutgart: 25.000 DM, Ulm: 10.000 DM, Augsburg: 10.000 DM, Nürnberg: 10.000 DM, Degendorf: 7.000 DM, Böblingen-Nürtingen: 10.000 DM, Karlsruhe-Pforzheim: 5.000 DM. Bunların dışında Ludwigsburg, Münih, Schw. Gümünd. gibi çevrelerde durum ve belirlenmiş hedefler henüz komitemize ulaştırılmadığı için yayınlayamıyoruz.

Nordrhein Westfalen

Köln, Duisburg, Oberhausen, Wuppertal, Leverkusen'de yapılan toplantılar sonucu bu şehirlere ve çevre yerlere ilişkin kampanya komiteleri kuruldu. Kampanya komiteleri düzenli olarak toplanmakta ve faaliyetlerini sistematik olarak değerlendirmeye tabii tutmaktadır.

Bölgedeki maddi hedefler şöyle belirlendi: Köln ve çevresi: 30.000 DM, Duisburg: 25.000 DM, Oberhausen: 2500 DM.

Hessen

Frankfurt, Darmstadt, Wiesbaden, Rüsselsheim, Wetzler'de kitle toplantıları yapıldı. Gerekli özel örgütlenmeler oluşturuldu. Belirlenen maddi hedefler:

Darmstadt: 15.000 DM, Frankfurt: 10.000 DM, Wiesbaden: 5.000 DM, Wetzler: 5.000 DM, Rüsselsheim: 10.000 DM, Koblenz: 5.000 DM, Bad. Kreuznach: 2.000 DM, Mannheim: 6.000 DM, Lauterbach: 2.000 DM.

Hessen

85-86 yılı bağış kampanyası bölgemizde tesbit ettiğimiz hedefe ulaşmadı. Bunun çok yönlü nedenleri bulunuyor. Şimdi bizler geçmişin en önemli eksikliklerini ele alıp, olumlu ve olumsuzluklarını ortaya çıkarma, böylelikle tesbit ettiğimiz hedefe ulaşmak için bu zor ama onurlu imtihana hazırlık aşamasındayız.

85-86 yılı kampanyası bize; kitlelerle ilişkilerimizin yetersizliğini isbat etmişti... Ve aynı zamanda en yakın taraftarlarımızında maddiyat sorununda geçmişe oranla tutucu olduklarını gözler önüne sermişti. Ama biz bu durumu 85-86 kampanyasına başlarken bilmemize rağmen, onu nasıl aşacağımıza pek ilgi göstermeden işe başlamıştık. Ama hayat bizim bu dar kafalılığımızı, bu vurdumduymazlığımızı bir kenara fırlattı. Tesbit edilen hedefe bölgemizde ulaşamadık. Ve aynı hatayı hemen hemen yörelerde de yaşadık. Tek tek yöreler tesbit ettikleri hedeflerin gerisinde kaldılar.

86-87 yılı bağış kampanyasına başlarken yukarıda belirttiğimiz ciddi sorunları tesbitle yetinmeyeceğiz, bu tespiti, çalışmalarımıza şevk katması için bilinçli bir kafayla kullanacağız. Kampanya dönemi yolumuzu, başarılarımızı aydınlatacak, eksiklerimizi ise en aza indirmeye çalışacağız.

YDB'nin elimize geçen genelgesi çerçevesinde bölge birimi olarak tartıştık ve önümüze somut, tek tek yörelerin hedeflerini alarak, bölgenin bu sene ulaşacağı hedefleri tesbit ettik. Hedefimiz 50.000 DM'tır. Ve bölge biriminde bir yoldaş kampanyanın gidişatını dönem dönem merkeze ulaştırmak için görevlendirildi.

Tek tek yörelerde komiteler kuruldu; kimlerin nerelere nasıl gidecekleri kampanyanın siyasi hedefleri üzerine bilgilendirildiler.

Kampanyanın daha canlı ve hedefine yakışabilmesi bu dönem yürütülecek faaliyetlerin, kampanyayı canlı tutmanın birer parçaları olmasının sağlanması, çok yönlü faaliyetle, sohbet toplantıları, siyasi eğitim, sergi açmak; kitle teşkilatlarında bağış kutularından tutunda, bütün herşeyde kampanyanın sürdürülmesi ile olanaklıdır.

Bugün partimizin içinde bulunduğu özel dönemde, partiye aktarılacak maddiyat, bir takım eksikliklerinin giderilmesine yardımcı olacaktır.

86-87 yılı bağış kampanyası partiye yalnız maddi gelirden ayrı kitle ile arasındaki ilişkilerin gelişmesine yardımcı olacak.

Bu kampanya parti görüşlerinin kitleye: kitleden eleştirilerin önerilerin partiye iletilmesine yardımcı olacaktır.

Bu gayeyle çalışmalarımızı çok yönlü ilerletmeliyiz, hem kendimizi, hem de kitleyi geliştirmeliyiz.

Bizce böylesi kampanyalar, sınıf mücadelesinin en kolay, kendi içinde alınınca zor bir sınavdır. Bu yönden maddi tutuculuğa karşı mücadele verilmeden yarınlar gerçekleşemez!

Nürnberg

Yoldaşlar,

Partimizin bu yıl açmış olduğu bağış kampanyasını öğrendik. Bölgemizde neler yapmamız gerektiği üzerine Partizan sempatizanları olarak biraraya gelip, sorun üzerine görüştük.

İlk toplantımızda, 3320 DM, 1 altın kolye, giyecek eşyaları vs. belirlendi.

Kuzey

Bölgeden kampanya komitesine somut bilgi gelmemiştir. Ortalama maddi hedefin 40.000 DM dolayında olduğu şeklinde bir bilgi ulaşmıştır. Bölgede kampanya faaliyetinin nisbeten olumlu olduğu yer Berlin'dir. Berlin'in maddi hedefi 20.000 DM dolayındadır.

Avusturya

Kampanya, Avusturya örgütlerimiz tarafından coşkuyla karşılanmış. Derhal seferber olunmuştur. Avrupa'da kampanya faaliyetinin en canlı ve olumlu sürdüğü alanlardan biri Avusturya'dır. Geçmiş yıllarda'da Avusturya'nın aynı olumluluğa sahip olduğunu söyleyebiliriz. Diğer ülkelere nazaran bu alanın bir çok dezavantajı olmasına rağmen faaliyet daha da olumludur. Avusturya geneli çin toplam 700.000 Şilin maddi hedef konulmuştur.

Hollanda

Kampanya komitesine bu konuda yazılı bilgi ulaştırılmamıştır. Gelen sözlü bilgilerden bazı alanlarda toplantılar yapıldığı ve 20.000 Gulden dolayında maddi hedef belirlendiği söylenmiştir.

Fransa

Paris-Metz

Yapılan kitle toplantılarının ardından kampanya faaliyetimiz başlamıştır. Maddi hedef: 300.000 Frank tesbit edilmiştir.

Danimarka-İsveç-Avusturalya

Bu alanlardan Komitemize henüz somut bilgi gelmedi!

Kampanyayı Daha Da Başarılı Kılmak İçin İleri!

Kampanyanın siyasi anlamı, muhtevası, Parti Markez Komitesi Siyasi Bürosu açıklaması ve YDB talimatı ile geniş olarak ortaya konulmuştu. Bundan ötürü bir kez daha üzerinde durmuyoruz.

Söylemek istediğimiz birkaç şey var.

Birincisi, bütün alanlar kampanya faaliyetine ilişkin yörelerdeki somut faaliyetlerini konu alan kısa yazılı haberleri mutlaka gazeteye veya kampanya merkezi komitesine ulaştırmalıdırlar. Buna daha öncede işaret edilmişti. Ne varki 2-3 alan dışında sıhhatli yazılı rapor veya haber gönderilmiş değil. Özellikle Hollanda, Kuzey Almanya gibi alanlar bu konuda en olumsuz örneği teşkil etmektedirler.

İkincisi, bazı yöreler halen kampanya hazırlıklarını dahi bitirmemiş, kitle toplatılarını yapmamışlardır. Bu tür hantal, vurdumduymazlık içinde olan alanlar derhal bu durumlarını aşmalıdırlar. Şüphesiz sorun yalnızca toplantıları yapıp, örgütleri kurup yan yatmak değildir. Tayinedici olan örgütleri sağlıklı bir şekilde işletmek, kitle toplantılarını belli peryod'larla sisteme oturtmak, faaliyetleri sürekli değerlendirmek, problemleri ve nedenlerini açığa çıkarmak ve çözmek için seferber olabilmektir.

Üçüncüsü, bazı alanlarda kampanya faaliyeti canlı olarak sürmesine rağmen bazı alanlar da faaliyet oldukça gevşektir. Avusturya, İsviçre, Fransa en olumlu örnekleri teşkil ederken Hollanda, Kuzey Almanya olumsuz örnekleri teşkil etmektedir. Kampanya faaliyeti sıradan veya hergün yürütülen bir faaliyet gibi kavranmamalıdır. Kampanya dönemi boyunca örgüt bu görevi merkezi görev olarak kavramalı, dikkatlerini kampanyanın hedefleri doğrultusunda yoğunlaştırmalı ve kampanya doğrultusunda ortaya konulmuş somut faaliyet proğramının başarısı için seferber olmalıdır.

Dördüncüsü, kampanya'ya ilişkin her yöre maddi hedeflerin yanısıra önüne siyasi, pratik, örgütsel somut hedefler koymalı ve bu hedeflere nasıl ulaşılacağının yollarını belirlemeli, mutlaka uygulayarak hedeflere varmalıdır. Kampanya siyasi, ideolojik, örgütsel faaliyetlerimizi canlandırmanın, kendimizi ve kitleleri eğitmenin bir aracı olarak ele alınmalıdır. Somut olarak birçyciliğe, bencilliğe karşı mücadele edilmeli, devrimci fedakârlık ruhu iyi bir şekilde işlenmelidir. Aynı şekilde karamsarlığa, örgütsüzlüğe, gevşekliğe karşı bayrak açılmalı, parti ve örgüt ruhu, mücadele ruhu işlenmelidir.

Beşincisi, YDB talimatında ortaya konulan görevler, ve üst organların ilettiği diğer kararlar başarılı bir şekilde yerine getirilmeli, gelişmeler yazılı olarak mutlaka gazeteye ulaştırılmalıdır.

Merkezi Kampanya Komitesi

Kampanyaya katılım olarak, 10.000 DM hedef belirledik. Şiarımız, devrimci fedakârlığı artır, partimizi, ordumuzu güçlendir.

—Yaşasın Partimiz ve Önderliğindeki Ordumuz.

16.11.86, Nürnberg Partizan Sempatizanları

Deggendorf-Straubing

Partimiz TKP/ML'nin 86-87 yılında "Devrimi Destekle, Partiyi ve Orduyu Güçlendir" adıyla başlatmış olduğu bağış kampanyasını desteklemek amacıyla, şehrimiz Deggandorf-Straubing'de bulunan Partizan taraftarları olarak biraraya geldik. Kampanyayı nasıl ele alacağımız, katkımızın ne olması gerektiği üzerine görüştük. ilk toplantımızda: 3200 DM para ve giyecek eşyaları belirlendi. Geçen yıl desteğimiz 3000 DM idi. Bu kampanyaya katılım olarak 7000 DM hedef belirledik.

Bütün devrimci, demokrat çevrelerle ilişkiye geçip bağış kampanyasına katılmalarını sağlayacağız.

12.11.86, Deggendorf-Straubing Partizan Sempatizanları

Augsburg

Yoldaşlar,

Enternasyonal proletaryanın Türkiye kanadı, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve halkının öncü müfrezesi partimiz TKP/ML'nin "Devrimi Destekle, Partiyi ve Orduyu Güçlendir" şiarıyla başlatmış olduğu bağış kampanyasını coşkuyla karşılıyoruz.

Zorlu bir dönemin içinden geçmekte olduğumuz şu günlerde, sorunlarımızın çözümünde devrimci fedakârlığı bir üst seviyeye çıkarmamız gerektiği, gerçeğini biliyoruz.

Sempatizanları bulunduğumuz partimiz TKP/ML'nin yediği darbeleri biliyoruz. Ancak biz bunun geçici olduğunu da biliyor, İ. Kaypakkaya yoldaşın öğretilerini kararlılıkla savunan ve bunu pratiğe geçirme uğraşları içinde olan partimize sonsuz güven duyuyoruz.

Yoldaşlar;

Biz Partizan taraftarları olarak Augsburg'da bu yıl bağış kampanyasını nasıl ele alacağımız, desteğimizin ne olacağı üzerine bir toplantı yaptık. Toplantıda, bağış kampanyasını bölgemizde yürütecek 3 kişilik bir komite seçtik. Geçen yılki bağış kampanyasına katılımımızın yetersiz olduğunu bu yıl daha güçlü maddi-manevi destek sağlamamız gerektiğini kararlaştırdık.

Yaptığımız toplantıda, katılan arkadaşların ilk belirlemeleri şöyledir: 3100 DM, 4 altın yüzük, 2 altın kolye, giyecek eşyaları vb.

Geçen yıl katılımımız 2000 DM civarındaydı. Hedefimiz bu yıl 10.000 DM'tır.

Kampanya sürecince çevremizde bulunan tüm devrimci, demokrat kitlelerle ilişkiler, kurup kampanyanın içeriğini anlamını önemini belirterek bağışlar talep edeceğiz.

Devrimci selamlar...!

14.11.86, Augsburg Partizan Sempatizanları Bağış Komitesi

ZITLARIN BİRLİĞİ DİYALEKTİĞİN TEMEL KANUNU MUDUR?

Bu yazımızda kısaca zıtların birliği, özdeşliği sorunu üzerinde durup, Sovyet modern revizyonistlerinden, Enver Hoca revizyonizmine ve oradan da ülkemiz devrimci hareketi içindeki revizyonist-oportünist cepheye kadar uzanacak ve bir bütün olarak revizyonist-oportünist cephenin özdeşlik sorununa yaklaşımlarındaki idealist ve metafizik düşünce tarzlarını ortaya koymaya çalışacağız.

Yalnız şunu hemen belirtelim ki, yazımızda bilimsiz revizyonist ve oportünistin izlediği "çamur at, tutmazsa izi kalır" mantığıyla hareket etmeyecek, tersine eleştirilerimizi somut belgeleriyle ortaya koyacağız. Çünkü biz biliyoruz ki, "Bilgi bir bilim meselesidir ve bilimde en küçük bir sahtekârlığa ve kendini beğenmişliğe yer yoktur." Bu anlamda hangi meselede olursa olsun soruna bunun tersi bir yaklaşım komünistlerin yöntemi olamaz.

Lenin'in *"sözün kısası diyalektik karşıtların birliği öğretisi olarak tanımlanabilir. Bu diyalektiğin özünü ortaya koyar ama açıklanması ve geliştirilmesi gerekir"* şeklindeki dahiyane görüşünü ve uyarısını dikkate alan Mao Zedung yoldaş, diğer birdizi sorunlarda olduğu gibi Marksizm-Leninizm'i özdeşlik sorununda da zenginleştirdi. Bu anlamda revizyonist-oportünist cephenin bu konuda da yoldaş Mao Zedung'a yönelttiği seviyesizce saldırılar özünde M-L bilimin temellerine yönelen saldırılardır. Ki M-L'ler bu tip saldırıların yabancısı da değildir. Son olarak AEP revizyonizminin Mao Zedung yoldaşa yönelttiği seviyesizce saldırılara büyük bir iştahla sarılanlar özünde şekere bulanmış mermileri birer birer midelerine indirdiler ve yine aynı zamada bunlar diyalektik materyalizm ve marsist felsefe konularındaki cahilliklerini bir kez daha ortaya koymuş oldular. Oysa bu konuda işkembeyi değilde birazcık kafayı çalıştırabilseydiler yanık yanık okudukları bu türkünün güftelerinin Sovyet revizyonizminin sosyal faşist ideologlarına ait olduğunu rahatlıkla görebileceklerdi.

Bu anlamda Enver Hoca bu işin mimarı değildir. O, bu idealist mantığın sadık bir takipçisidir. Mesele böyle olmasına rağmen Enver Hoca revizyonistinin "yeni bir Amerika keşfetmişcesine" ortaya çıkması, bize: meseleyi kavramadan başarı sahibi olmak isteyen, öğrenme yerine not peşinde koşan ve bu mantığının doğal bir sonucu olarak da hem kendini, hem öğretmenini ve hemde çevresindekilerini kandıran kopyacı bir öğrenciyi anımsatıyor. Bırakalım diğer konuları sadece özdeşlik sorununda bile ileride vereceğimiz bir iki alıntı bu gerçeği kavramamıza yetecektir.

Biz şimdi sorunun esas can alıcı noktasına dönelim ve herşeyden öncede özdeşliğin ne olduğu üzerinde duralım. Özdeşlik sorunu çok önemlidir. çünkü bunu kavramamak "Diyalektiğin çekirdeğini" kavramamak; ve bu anlamda da diyalektiği kavramamak demektir.

O halde Özdeşlik nedir?

Bu konuda Mao Zedung yoldaş şöyle der: *"Özdeşlik, birlik, uygunluk, birbirinin içine girme, birbirinin içine yayılma, karşılıklı bağımlılık, (yada var olmak için birbirine bağımlı olma) karşılıklı ilişki, ya da karşılıklı işbirliği; bütün bu farklı terimler aynı anlama gelir ve şu iki noktayı dile getirirler. Birincisi: bir şeyin gelişme sürecindeki bir çelişmenin iki yönünden her birinin varlığı öbürünün varlığını gerektirir ve her iki yönde tek bir bütün içinde bir arada varlığını sürdürür. İkincisi: belli koşullarda iki çelişmeli yönden her biri kendi karşıtına dönüşür. Özdeşliğin anlamı budur"*[1]

Demekki özdeşlikten anlaşılması gereken şey:

Birincisi: Bir şeyin gelişme sürecindeki bir çelişmenin iki yönünde her birinin varlığının öbürünün varlığını gerektirmesi ve bunların tek bir bütün içinde bir arada varlığını sürdürmeleri.

İkincisi ise: İki çelişmeli yönden herbirinin belli koşullarda kendi karşıtına dönüşmesi.

Sorunu bu şekilde ele almayan, bu iki özellikten herhangi birini gözardı eden bir kimse isterse her duanın ardından okunan amin gibi, her diyalektik sözü edildiğinde istediği kadar özdeşlik deyip dursun bu hiç bir anlam ifade etmeyecektir.

Konunun daha rahat anlaşılabilmesi için biz özdeşliğin iki özelliğini ayrı ayrı ele alıp incelemek istiyoruz. Önce birinci özelliği üzerinde duralım.

Bu konuda Mao'nun anlayışını yani marksist anlayışı koymadan önce revizyonistlerden alıntı yapmak istiyoruz. Bu alıntılardan birincisi sosyal-faşist ideologlara ait. Diğeri ise Enver Hoca revizyonistine. Bütün okuyucular bu iki alıntıyı karşılaştırmalı bir şekilde dikkatlice okumalı, hükmünü vermelidir.

Sosyal-faşistler şöyle diyorlar.

"Mao Çe-tung, Lenin'in zıtların birliği geçici ve göreli zıtların mücadelesinin ise mutlak olduğu sözlerini sık sık tekrarlar. Mao çe-tung zıtların birliğini sadece bir şey yada süreçte basitçe yan yana oluş şeklinde gördüğü için o birinden ötekine geçişi, birinin diğerine dönüşmesini sadece basit bir yer değişikliği olarak ele alır."[2]

Bu konuda Enver Hoca ise şöyle diyor.

"Gerçi Mao Zedung yazılarının bir çoğunda sık sık zıtlardan, çelişkilerden, zıtların birliğinden bahseder, hatta marksist alıntı ve cümlelere bile başvurur; ancak yine bu sorunları diyalektik materyalist biçimde kavramaktan uzaktır. Mao Zedung çelişkileri ele alırken marksist tezlerden değil eski Çin filozoflarının tezlerinden yola çıkmaktadır. Zıtlara dış olgular olarak mekanik bir biçimde bakmakta ve zıtların dönüşümünü birinin diğeriyle basit bir yer değiştirmesi olarak göstermektedir."[3]

Bu iki alıntıda ortaya konan mantığı özetleyecek olursak, bu revizyonistlere göre Mao:

a) Lenin'in özdeşlik konusunda ortaya koyduğu şeyleri ve bazı marksist cümleleri sık sık kullanır ama bunları kavramaktan uzaktır.

b) Mao zıtlara dış olgular olarak mekanik bir biçimde bakmaktadır.

c) Mao, zıtları bir süreçte basitçe yan yana gelen olgular olarak görür.

d) Mao, zıtların dönüşümünü birinin diğeriyle basit bir yer değişmesi olarak görür.

Bu konuda Halkın Kurtuluşu gibi diplomalı sahtekârların ufacık bir yalanının dışında tüm revizyonist-oportünist cephe aynı mantığa sahiptir. Konuyu dağıtmamak için HK'nın tavrına burada değinmeyeceğiz. İleride bunu ele alacağız.

Biz şimdi revizyonist-oportünist cephenin iddiaları üzerinde tek tek durmaya çalışalım. Özellikle de önemli iddiaları üzerinde. Çünkü bu noktalar açıklığa kavuştuğunda sorunun diğer yönleri rahatlıkla çözülecektir. Evet bunlardan ilki.

Mao Zıtları Dış Olgular Olarak mı Görür?

Böyle bir iddiada bulunmak için insanın ya bunak olması, yada bilinçli bir revizyonist olması gerekir. Bizce AEP ve yandaşları ikinci kategoridedirler. Ama bütün bunlar bir gerçeği ortadan kaldırmaya yeter mi? Elbette hayır. Çürük silahlarıyla M-L'ne saldıran bu revizyonistler Mao'dan bu konuda herhangi bir alıntı dahi yapamayacak kadar korkak ve aciz durumdadırlar. Bu yöntem, yazımızın daha başında belirtiğimiz "çamur at tutmazsa izi kalır" yöntemi değilde nedir peki?

Biz, Mao'nun zıtları dış olgular olarak gördüğünü iddia edenlerin kulağına küpe olması için, uzunda olsa şu alıntıyı yapmak istiyoruz.

"Metafizik dünya görüşünün karşısına dikilen diyalektik materyalist dünya görüşü bir şeyin gelişmesini anlayabilmek için onu içsel olarak ve başka şeylerle ilişkileri içinde incelememiz gerektiğini savunur. Başka bir deyişle şeylerin gelişmesi onların içsel ve zorunlu kendine hareketi olarak görülmelidir. Buna karşılık her şey kendi hareketi içinde, çevresindeki şeylerle karşılıklı ilişki içindedir ve hem onlardan etkilenir, hem de onları etkiler. **bir şeyin gelişmesinin temel nedeni dışsal değil, içseldir. O şeyin bağrında taşıdığı çelişmededir. Her şeyin bir iç çelişmesi vardır ve her şeyin hareketi ve gelişmesi bu iç çelişmeden kaynaklanır.** *Bir şeyin içindeki çelişirlik o şeyin gelişmesinin temel nedenidir. O şeyin başka şeylerle olan karşılıklı ilişkileri ve karşılıklı etkilemeleri ise ikincil nedenlerdir.* **Bu yüzden materyalist diyalektik, metafizik mekanik materyalizm ve kaba evrimcilik tarafından ileri sürülen dışsal nedenler teorisine, ya da dışsal bir itici güç teorisine karşı etkili bir biçimde mücadele eder.** *Salt dış nedenlerin ancak mekanik harekete, yani büyüklük ya da nicelik bakımından değişikliklere yol açabileceği, ama şeylerin niçin niteliksel olarak binlerce bakımdan farklılık gösterdiğini ve bir şeyin niçin başka bir şeye dönüştüğünü açıklayamayacağı ortadadır."*[4] [a.ç.İKK]

Yine bir başka yerde Mao;

"Materyalist diyalektiğe göre doğadaki değişikliklerin ana nedeni doğadaki iç çelişmelerin gelişmesidir. Toplumdaki değişiklikler ise esas olarak toplumdaki iç çelişmelerin, yani üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişmenin ve eski ile yeni arasındaki çelişmenin gelişmesinden kaynaklanır. Toplumu ilerleten ve eski toplumun yerini yeni toplumun almasının itici gücünü sağlayan şey bu çelişmelerin gelişmesidir. Peki, materyalist diyalektik dış nedenleri yok mu sayar? Asla. Materyalist diyalektik dış nedenlerin değişmenin koşullarını, iç nedenlerin de değişmenin temelini meydana getirdiğini ve dış nedenlerin ancak iç nedenler aracılığıyla etkili olabileceğini savunur."[5]

Evet, oportünist baylar Mao'nun anlayışı bu. Eğer burada söylenenlere bir itirazınız varsa buna tavır takının "yiğitliğini gösterecek meydan bulamayan sahte pehlivanlar" gibi kaçak dövüşme tavrından vazgeçin ve meydana çıkın. HODRİ MEYDAN.

Mao Zıtları Basitçe Yan Yana Gelen Olgular Olarak mı Görür?

Hem suçlu, hem de güçlü olan yavuz hırsız nasıl ev sahibini bastırırsa, revizyonist-oportünist cephede tamamen yavuz hırsız rolünü oynamaya çalışıyor ama nafile yakayı kurtaramayacak.

Revizyonist-oportünist cephe öylesine sinsi davranıyor ki, bir yanda Mao'ya "zıtların birliğini bir süreçte basitçe yan yana gelen olgular olarak gördü" diyerek seviyesizce saldırılar yönelmekte, ve yine diğer yandan da Mao'nun tamda özdeşlik konusundaki M-L anlayış doğrultusunda ortaya koyduğu "proletarya olmadan burjuvazi olmaz, burjuvazi olmadan proletarya olmaz" anlayışına saldırmaktadır. Yani revizyonist-oportünist cephe Mao yoldaş şahsında materyalist diyalektiğin özdeşlik konusundaki görüşüne bir değil bir kaç noktadan birden saldırmakta ve yığınların bilincini karartmaya çalışmaktadır. Bundan dolayı bizde birkaç cephede birden mücadele yürütmeliyiz. Ancak böylelikle sorunu bütün yönleriyle ortaya koyar ve kimin özdeşliği kavrayıp kavramadığını yığınlara gösterebiliriz.

Bu konuda da Mao'dan herhangi bir alıntı yapma cesaretini kendinde bulamayan revizyonist-oportünist cephenin yönteminin aksine biz her türlü çarpıtma ve demagojinin daha iyi görülmesi için Mao'dan özdeşlik sorununun birinci özelliği hakkındaki görüşlerini daha da açtığı bir paragraf aktarmak istiyoruz.

Şöyle diyor:**"Aslında hiçbir çelişmeli yön, tek başına varolamaz. Heryön, kendi karşıtı olan yön olmazsa, varlığı için gerekli koşulu yitirir.** *Düşünün bir kere, bir şeyin yada insan kafasındaki bir kavramın herhangi bir çelişmeli yönü bağımsız olarak varolabilir mi? Hayat olmasaydı ölüm de olmazdı. Ölüm olmasaydı hayat da olmazdı. "Yukarısı" olmasaydı "aşağısı" da olmazdı; "aşağısı" olmasaydı "yukarısı" da olmazdı. Talihsizlik olmasaydı, talihlilik de olmazdı: talihlilik olmasaydı talihsizlik de olmazdı. Kolaylık olmasaydı zorluk da olmazdı: zorluk olmasaydı kolaylık da olmazdı. Toprak ağaları olmasaydı, ortakçı köylülerde olmazdı; ortakçı köylüler olmasaydı toprak ağaları da olmazdı. Burjuvazi olmasaydı proletarya da olmazdı; proletarya olmasaydı burjuvazide olmazdı...*

Bu bütün karşıtlarda böyledir; belli koşullarda, bir yandan biribirlerine karşıdırlar, öte yandan da biribirleriyle ilişkilidirler. Birbirlerinin içine girerler, birbirlerinin içine yayılırlar ve biribirlerine bağımlıdırlar ve bu nitelik özdeşlik olarak tanımlanır."[6] [aç.İKK]

Revizyonist-oportünist cephenin bu konudaki iddiasının da ne kadar çürük olduğu açıkça ortadadır. Demekki Mao'ya göre zıtlar bir süreçte basitçe yan yana gelen olgular değilmiş, tam tersine hiçbir çelişmeli yön tek başına varolmazmış ve yine her yön kendi karşıtı olan yön olmazsa varlık koşulunu yitirirmiş. Yani Engels'in yıllarca önce dahiyane bir biçimde belirttiği gibi "Çatışkının ikiteriminden sadece biri var olamaz; tıpkı yarısı yendikten sonra elde bütün bir elmanın kalmayacağı gibi"

Konunun daha iyi kavranması için Engels'ten bir iki alıntı daha yapmayı yararlı görüyoruz. Şöyle diyor Engels.

"Diyalektik, bugüne kadar elde ettiğimiz doğa deneylerinin verdiği sonuçlardan, genellikle bütün kutupsal karşıtlıkların, iki karşıt kutubun biribiri üzerindeki karşılıklı etkiden ileri geldiğini, bu kutupların ayrılışının ve karşıtlaşmasının ancak **bunların karşılıklı bağlantısı ve birliği** *çerçevesinde sözkonusu olduğunu, bunun tersinde onların birliğinin de, onların ayrılışında, karşılıklı bağlantısının ise ancak karşıtlaşmasında bulunduğunu tanıtlar tanıtlamaz, ne itim ne çekim'in kesin dengeleşmesinden, ne bir hareket biçiminin maddenin bir yarısına, öteki biçiminin maddenin öteki yarısına kesin bir bölünmesinden, yani ne iki kutubun karşılıklı olarak biribirlerine nüfuz etmesinden [karşılıklı dengelenme ve nötralize etme anlamında—ed.]* **ne de kesinlikle biribirinden ayrılmasından** *sözedilebilir. Birinci durumda bir mıknatısın kuzey ve güney kutuplarının karşılıklı olarak biribirlerini ortadan kaldırmalarını,* **ikinci durumda ise iki kutubun orta yerinden bir mıknatısı, ikiye ayırmanın bir yanda güney kutubu bulunmayan bir kuzey yarımı, öte yanda kuzey kutubu bulunmayan güney yarımı meydana getirmesini sözetmek demek olurdu."**[7] [a.ç.İKK]

Oysa;

"Ortadan kesilen bir mıknatıs, nötr olan ortayı kutuplaştırır, ama eski kutuplar gene yerinde kalır. Öte yandan, ikiye kesilen bir solucan, pozitif kutupta ağzını muhafaza eder ve öteki ucunda dışkı çıkışı ile birlikte yeni bir negatif kutup meydana getirir. Ama eski nefatif kutup [dışkı çıkışı] bu defa pozitif olur, ağız olur ve kesilen uçta yeni bir dışkı çıkışı ya da nefatif kutup meydana gelir. **Voila,** *pozitifin negatife dönüşmesi."*[8]

Materyalist diyalektik dünya görüşünün bir süreçte yer alan zıtlara ve onların varlık koşullarına yaklaşımı kısaca böyledir ve bu anlayış materyalistler ile idealistler arasındaki önemli ayrım noktalarından biridir. Bu konuda revizyonist-oportünist cephenin Mao Zedung yoldaşa getirdiği eleştirilerin ayakları havadadır ve özünde özdeşliği kavramayanlar tamda kendileridir. Bunu birazdan daha iyi göreceğiz.

Burjuvazi Olmadan Proletarya, Proletarya Olmadan Burjuvazi Olur mu?

Attığımız bu başlık basit bir mantık oyunu, veya bir bulmaca sorusu değil, aksine derin bir felsefi anlam içermektedir. Yazımızın başından beri "diyalektiğin çekirdeği" olan özdeşlik yasasına dikkat çektik ve öneminin bilince çıkarılmasına çalıştık. Çünkü bu konuda düşülecek olan bir yanılgı siyasal sorunlardaki yanılgıyı beraberinde getirecektir. Bu kaçınılmazdır ve revizyonist-oportünist cephenin bu konuda çuvallaması ve Mao Zedung yoldaşa saldırması tamda özdeşlik sorununa yaklaşımındaki felsefi sapmasından gelmektedir. Bu konuyu dikkatlice incelersek; kimin, Mao Zeding'un mu, yoksa Enver Hoca ve bilimum revizyonistin mi bir süreçteki zıtları basit bir biçimde yan yana gelen olgular olarak gördüğünü daha iyi kavrarız.

Her türlü revizyonist sahtekârlığın aksine ne demişti Mao Zedung yoldaş:

"Aslında hiçbir çelişmeli yön tek başına var olamaz. Her yön, kendi karşıtı olan yön olmazsa varlığı için gerekli koşulu yitirir."(9)

Soruna yaklaşımımızda temel hareket noktamız bu olmalıdır. Yok eğer böyle yanaşmıyorsak o zaman şöyle söylemek zorundayız. Proletarya olmadan da burjvazi olur, veya tersi bir önermeyle burjuvazi olmadan da proletarya olur.

Bu anlamda ortaya iki ayrı mantık çıkıyor. Bunlardan ilki, yani Mao'nun ve bütün marksistlerin görüşü olan "Her yön, kendi karşıtı olan yön olmazsa varlığı için gerekli koşulu yitirir" anlayışı, yani daha da açık koyarsak burjuvazi olmadan proletaryanın var olamayacağı anlayışı. İkincisi ise bütün anti-M-L'lerin görüşü olan burjuvazi olmadan da proletaryanın olacağı veya proletarya olmadan da burjuvazinin olacağı görüşü. Bunun ikisinin arasında üçüncü bir yol yok.

Revizyonist-oportünist cephenin bu konuda başlayan felsefi sapması özellikle de sosyalizm sorununa yaklışımlarında daha da vahimleşmektedir. Bu anlamda, sorunu sosyalizmde sınıf ve sınıf mücadelesi bağlanımda ele alıp, bütün yönleriyle ortaya koymak gerektiğinin bilincindeyiz. Fakat biz bu yazımızda özellikle soruna felsefi yaklaşımın nasıl olması gerektiğine dikkat çekeceğiz.

Biraz önce iki ayrı mantıktan bahsettik ve bunlardan ilkinin Mao ve tüm marksistlerin görüşü olduğunu belirttik. Bu görüşümüzü kanıtlamak için diğer klasiklerin soruna nasıl yanaşıklarına kısaca bir göz atalım.

Bu konada Marx şöyle der:

Diyalektik hareketi oluşturan şey, iki çelişik yanın birarada var olması, *bunların çatışmaları ve yeni bir kategori içinde eriyip kaynaşmalarıdır.* **Sorunu kötü yanın atılması olarak koymak diyalektik hareketi kısa kesmektir."(10)** (a.ç.İKK)

Revizyonist-oportünist cephenin soruna yanaşımdaki mantığı tamda Proudhon'un mantığıdır ve kötü yanın bir an önce, ama ne olursa olsun atılması mantığıdır. Bu düşünce ne kadar "militan", ne kadar "yaman" burjuva düşmanı görünürse görünsün özünde diyalektiği kavramamakta ve bu anlamda da Marx'ın dediği gibi "diyalektik hareketi kısa kesmektir."

Aynı konuyla ölgili olarak Lenin şöyle der:

"Özel mülkiyet olarak, zenginlik olarak özel mülkiyet, **kendi öz var oluşunu** *sürdürmek zorundadır; ve bundan dolayı, kendi karşıtının proletaryanın var oluşunu da sürdürmek zorundadır. Özel mülkiyet, hoşnutluğunu kendi kendinde bulmuş olan özel mülkiyet, çelikinin* **olumlu** *yanıdır.*

Bunun tersine,proletarya,proletarya olarak kendi kendini yıkıp yok edişle, bağlı bulunduğu ve onu proletarya yapan karşıtını da, yani özel mülkiyeti de yakıp yok etmek zorundadır. Çelişkinin **olumsuz** *yanıdır proletarya; çelişkinin yüreğindeki kuşkudur, eriyen ve kendi kendini yokeden özel mülkiyettir."(11)*

Lenin bu mantığını, aynı yerde daha da açık bir biçimde şöyle koy:

"Proletarya zaferi kazanacak olursa, bu, proletaryanın toplumun mutlak yanı halini almış olduğu anlamına gelmez kotiyen; çünkü proletarya bu zaferi ancak kendi kendini, ve kendi kendisiyle birlikte kendi karşıtını da yok ederek kazanmaktadır." (12)

Demekki proletarya kendi kendini ve kendi kendisiyle birlikte kendi karşıtını da yok ederek zafer kazanıyormuş. Bu oportünist-revizyonist cephenin kulağına küpe olsun. Ama insanın aklına şu soru geliyor. Bütün bunlardan sonra oportünist-revizyonist cephe bize proletaryanın kendi kendini yıkıp yok etmeden kendi karşıtını nasıl yıkıp yok edeceğini ve zafer kazanacağını anlatacak merak ediyoruz doğrusu. Bütün okuyucularımızın ne düşündüğünü veya düşüneceğini bilmiyoruz ama şahsen biz oportünistlerimizden umutluyuz. Çünkü demokrasilerde çare tükenmiyor. Revizyonist-oportünist cephede ince bir kıvraklıkla meseleyi halletmeye çalışır herhalde, ha ne diyorsunuz.

Ama durun, biraz daha gidelim üzerine bakalım buna ne diyecekler. Bu defada Engels'ten bir iki paragraf aktaralım, bakın ne diyor Engels:

"Ve çatışkının iki teriminden sadece biri var olmaz. (ancak ikisi birden var olabilir-çn); tıpkı yarısı yendikten sonra elde bütün bir elmanın kalmayacağı gibi."(15)

Ve yine son olarak Engels bütün revizyonist-oportünist cepheye ölümsül darbe indiren şu düşünceyi ortaya kor.

"Ücretliler olmaksızın kapitalistler var olamazlar"(14)

Demekki durum böyleymiş baylar. Bu konuda Mao Zedung yoldaş şahsında materyalist diyalektiğin özdeşlik anlayışına hangi cepheden saldırdığınızı görebiliyor musunuz acaba! Kimin bir süreçteki zıtları basitçe yan yana gelen olgular olarak ele aldığını biraz da olsa görebildiniz mi acaba! Bütün bunlardan dolayı sizlere, materyalist diyalektiğin özdeşlik yasasından bihabersiniz demekte hakh olduğumuzu biraz da olsa hissedebildiniz mi acaba! Ama bütün bu gerçeklere rağmen halen daha ne varki bunlarda, Marx, Engels ve Lenin'in anlayışı ile Mao'nun anlayışı aynı değil deme cüretini göstereceksenız o zaman size halkımızın güzel bir sözünü hatırlatalım. " Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az."

Mao Zıtların Birliğini Değişmez Olgular olarak mı Görüyor?

Revizyonist -oportünist cephenin hiç bir kanıt gösterme zahmetine katlanmadan sahtekârca saldırdığı konulardan birisi de budur.

Biz, bu konuda da yine sizlere biri sosyal-faşist ideologlardan ve diğeride bunların kötü bir takipçisi olan Enver Hoca'dan olmak üzere iki alıntı yapmak istiyoruz.

İlki sosyal-faşistlerden. Şöyle diyorlar:

"Zıtların birliği ve mücadelesi yasasına Mao-Çe-tung gibi bakarsak, gelişme, eskinin yeni tarafından altedilmesi olarak değil, eskinin basit bir tekrarı, dairesel, hatta geriye doğru bir hareket olarak anlaşılır."(15)

Bu da Enver Hoca'dan:

"Gelişmeyi basit bir tekrarlama olarak içinde aynı zıtların ve bu zıtlar arasındaki aynı ilişkinin yer aldığı değişmez durumların ardı ardına gelmesi olarak görülmektedir."(16)

Yukarıdaki iki alıntının mantığı birdir. Tavır takınılması gereken şey ise

a| Mao'nun gelişmeyi, eskinin yeni tarafından altedilmesi olarak görmediği.

b| Mao'nun gelişmeyi hep aynı zıtların ilişki içinde olduğu ve sürecin aynı kalıp, süreçteki zıtların birbiriyle basit bir şekilde yer değiştirdiği şeklinde ele aldığı sorunudur.

Biz şimdi tekrar başa dönelim ve ilk iddia üzerinde yani Mao'nun gelişmeyi eskinin yeni tarafından altedilmesi olarak görmediği iddiası üzerinde duralım.

Bakın bu konuda Mao ne diyor.

"Her şeyin yeni yönü ile eski yönü arasında çelişme vardır. Bu inişli çıkışlı birdizi mücadeleye yolaçar. Bu mücadeleler sonucunda yeni yön geri plandan ön plana çıkar ve hakim duruma yükselir. Eski yön ise ön plandan geri plana düşer ve yavaş yavaş ölüp gider. Ve yeni yön eski yön üzerinde hakimiyet kazanır kazanmaz eski şey niteliksel olarak yeni bir şeye dönüşür."(17)

Demekki Mao'nun gelişme sürecindeki eski ile yeni arasın-

daki mücadele sorununa yaklaşımı hiçte iddia edildiği gibi değilmiş. Eğer bu iddia sahiplerinin yüzü köseleye dönmemişte, bir nebze de olsa deri dokusu taşıyorsa o zaman belki yüzleri biraz kızarabilir.

İkinci iddiaya gelince, yani Mao'nun, gelişmeyi, bir süreçteki aynı zıtların basit bir yer değişmesi olarak gördüğü iddiasına gelince bununda saçmalığı ortadadır. Bu konuda bırakalım Mao'nun siyasal makalelerini, Çin Devriminin gelişim sürecine şöyle bir göz atarsak bu iddianın ciddiyetini rahatlıkla görürüz. Ama biz sorunun daha iyi kafalara kazınması için Mao'ya baş vuralım. Bakın Mao ne diyor:

"Süreçler değişir; eski süreçler ve eski çelişkiler yok olur, yeni süreçler ve yeni çelişmeler doğar ve buna uygun olarak çelişmeleri çözme yöntemleri de değişir."[18]

Ve yine Mao çelişmenin evrenselliği sorununu incelerken süreçler sorununa değinir ve aynı konuda şöyle der:

"Yeni bir sürecin doğması ne demektir? Kendini oluşturan karşıtlarıyla birlikte eski birlik, yerini, kendini oluşturan karşıtlarıyla birlikte yeni bir birliğe bırakır. Böylece eski sürecin yerini alan yeni bir süreç doğar. Eski süreç biter. Yeni bir süreç başlar. Ama yeni süreçte yeni çelişmeler içirmektedir. Böylece o sürecin çelişmelerinin gelişme tarihi başlar."[19]

Evet, demek ki sorun revizyonist-oportünist cephenin iddia ettiği gibi değilmiş. Tam tersine Mao Zedung yoldaş süreçler sorununu ele alıp incelerken ve yeni bir sürecin başlamasının ne olduğu sorununu incelerken materyalist diyalektik anlayıştan hareket eder. Onda, yeni bir sürecin doğması, eski birliğin kendini oluşturan karşıtlarıyla birlikte, yerini kendini oluşturan karşıtklarıyla birlikte yeni birliğe bırakmasıdır.

Bu konuda Mao'nun anlayışı budur.Materyalist diyalektik anlayış budur. Ve bunun tersi bir yaklaşım idealizmdir. Mao'ya mal edilmek istenen iftiralara gelince, bunlar sahibini yaralayacak olan çürük silahlardır.

Evet, daha yazımızın ilk başlarında Halkın Kurtuluşu'nun ufacık bir yalanından bahsettik ve ileride değineceğiz dedik. Şimdi yeri gelmişken kısaca buna da değinelim.

Halkın Kurtuluşu, Mao sorununa yaklaşımda revizyonist-oportünist cepheyle aynı mantığa sahiptir. Ama hazan revizyonist şeflere daha da yaranmak için"boynuzun kulağı geçmesi" misali öne çıkıyor, "kraldan daha çok kralcı" kesiliyor ve ondan sonrada başlıyor saçmalamaya.

Bakın ne diyor:

"Mao Zedung, zıtların birliğini koşullu, geçici, süreksiz ve göreli değil, mutlak bir olgu olarak ele alır."[20]

Peki siyasal sorunlara böyle yanaşan bir insan bilim meselesine samimi bir şekilde yanaştığını iddia edebilir mi? Bizce hayır. Mao'nun özdeşlik sorunu üzerine yazdığı sayfalarca yazıdan bir tek kanıt bile göstermeden böyle bir iddiada bulunmak ancak ar damarı çatlamış burjuvaların yöntemi olabilir.

Biz daha fazla uzatmadan sözü Mao'ya bırakıyoruz. Bakın Mao ne diyor:

"Şeyler durmadan kendilerini,hareketin birinci durumundan ikincisine dönüştürmektedirler. Oysa karşıtların içindeki savaşım her iki durumda da bulunur. Ama ikinci durumda çözüme ulaşır. **Bunun için karşıtların birliğinin koşullara bağlı, geçici ve bağıntılı olduğunu, buna karşılık karşıtlar arasındaki savaşımın mutlak olduğunu söylüyoruz."**[21]**(a.ç.İKK)**

Demekki Mao zıtların birliğini Halkın Kurtuluşu'nun yalanının aksine, koşullara bağlı, geçici ve bağıntılı olarak görüyor; karşıtlar arasındaki savaşımı mutlak görüyormuş. Biz yazımızın sonuna doğru zıtların birliğinin neden geçici, göreli ve bağıntılı olduğunu, buna karşılık zıtlar arasındaki mücadelenin ise neden mutlak olduğunu kısaca ele alacağız. Bunun için şimdi de özdeşlik sorununun ikinci özelliği üzerinde duralım.

İki Çelişmeli Yönden Herbiri Belli Koşullarda Kendi Karşıtına Dönüşür mü?

Buna verilecek doğru veya yanlış karşılık, kimin, özdeşliği ve bu anlamda da materyalist diyalektiğin çekirdiğini kavrayıp kavramadığını gösterecektir.

Biz daha yazımızın başında özdeşlik sorununun iki yönü üzerinde durmuş ve bu iki yönü birden ele almayan herhangi bir kimsenin özdeşlik üzerine söylediği veya söyleyeceği bütün şeylerin "amin" sözünden başka hiçbir anlam ifade etmeyeceğine değinmiştik.Şimdi bu sorun üzerinde biraz durup daha ne el değmemiş cevherlerin olduğunu görelim.

Özdeşlik sorununun bu ikinci özelliği, yani "iki çelişmeli yönden her birinin belli koşullarda kendi karşıtına" dönüşüp, dönüşmeyeceği sorununda materyalist diyalektik anlayışın ne olduğu sorununa gelince bu konuda Mao şöyle der.

"Bütün çelişmeli şeyler arasında karşılıklı bir ilişki vardır; bunlar sadece belli koşullarda tek bir varlığın içinde bir arada var olmakla kalmazlar, daha başka koşullarda birbirlerine dönüşüler. İşte karşıtların özdeşliğinin gerçek anlamı budur"[22]

Materyalist diyalektiğin özdeşlik anlayışı Mao Zedung tarafından böylesine açık bir şekilde ortaya konmasına rağmen revizyonist-opartünist cephe bunlar üzerinde birşey söylemeye yanaşmadan ipe sapa gelmez tahrifat ve iddialarda bulunmakta ve güya Mao'nun bu dönüşümü aynı süreçteki zıtların basit bir yer değiştirmesi olarak ele aldığını söylemekte ve bu noktada yarattığı hayali şatolara Don Kişotça saldırılar düzenlemektedir.

Biz yazımızın önceki sayfalarında bu cephenin çeşitli konulardaki idealist ve kaba evrimci düşünce tarzlarına birçok noktada değindik. Bu bölümde şimdi özellikle Mao sorununa yaklaşımda ortayolcu bir tavır takınan, bugün açıktan söylemeye cesaret etmese de aslında Mao sorununa yaklaşımda revizyonist-oportünist cepheyle hemen hemen aynı mantığa sahip olan "Bolşevik Partizan" hizibinin özdeşlik sorununa yaklaşımını ele alalım.

Bakın ne diyorlar:

"Bir çelişmenin içinde var olan zıtlığın iki yönünün, ya da iki zıttın biribirine dönüşmesi Lenin için soru işaretidir."[23]

Ve yine hemen aşağıda,

"Görüldüğü gibi bir şeyin kendi zıttına dönüşmesi Lenin için çözülmüş birşey değildir"[24]

Bilginin diyalektiği gereği insan bilgisinde kendi içinde bilgisizlikten bilmeye doğru bir gelişim seyri izler. İnsan bazı şeyleri bilmeyebilir. Bu o kadar kötü birşey değildir. Ama herhangi bir konuyu bitmeden ukalâlık yapmak ise hele hele kendisine siyasal teşkilat diyen bir gruba hiç yakışmaz.

Fakat "Bolşekik Partizan" hizibi yukarıda yaptığımız alıntılarda ortaya attıkları iddialarıyla tamda ukalâca bir tavır sergilemektedirler. Böyle ukalâ tavırlara Lenin'in ihtiyacı yoktur. Herhalde Lenin böylesi ukalâlardan çok çekmiş olacakki aşağıda aktaracağımız makalesi sanki günümüzün ukalâları için kaleme alınmış.

Ne diyordu hizip, bir daha hatırlayalım:

"Bir çelişmenin içinde var olan zıtlığın iki yönünün, ya da iki zıttın biribirine dönüşmesi Lenin için soru işaretidir."

Peki, Lenin ne diyor:

"Bu iddianın ne kadar yanlış olduğ açıkça ortadadır. Tabiatta olsun, toplumda olsun, bütün ayrım çizgilerinin itibarı ve dinamik olduğu **her** fonomenin belli koşullarda kendi karşıtına dönüşeceği marksist diyalektiğin temel kanunlarından biridir."[25]

Demekki sorun hiçte hizibin iddia ettiği gibi değilmiş. Sorun Lenin için gayet açıktır. Fakat açık olmayan bir şey varsa o da bizim "Teori fetihçilerinin" kafalarıdır. Soyut, boş ve pratikten kopuk teori serüvenciliğinin naçizhane sonu böyle olur işte.

Dahası durun bakalım sorun Lenin'le bitmemekte. Bırakalım Lenin'i, bu sorun Engels için bile çok açık ve çözümlenmiş bir şeydir. Hizip bunu kulağına küpe etsin ve bir daha böyle büyük gaflar yapmasın Yaptığı gafın sonucunu görsün. Lenin'in açıkça belirttiği marksist diyalektiğin temel kanunlarından biri olan bu sorunda Marksizm-Leninizmin yaratıcılarının kafasının açık olmadığını söylemekten vazgeçsin ve özünde kendisinin kafasının açık olmadığını açık yüreklilikle ortaya koysun.

Evet bu sorunun Engels için de çözümlenmiş bir sorun olduğundan bahsettik. Şimdi birazda bunun üzerinde duralım. Aşında bu konuda daha önce verdiğimiz solucan örneğini

içeren alıntı, Engels'in mantığını açık bir şekilde ortaya koyuyor. Biraz dikkat edilseydi bu rahatça görülürdü. Biz alıntıyı yeniden vermekte yarar görüyoruz. Şöyle deniyor:

"Öte yandan ikiye kesilen bir solucan, pozitif kutupta ağzını muhafaza eder ve öteki ucun da dışkı çıkışı ile birlikte yeni bir negatif kutup meydana gelir. Ama eski negatif kutup (dışkı çıkışı) bu defa pozitif olur ve kesilen uçta yeni bir dışkı çıkışı yada nefatif kutup meydana gelir. **Voila,** *pozitifin negatife dönüşmesi."*[26]

Engels'in bu dahiyane örneği içinde hiç özdeşlik sözü geçmemesine rağmen, özdeşlik sorununu bütün yönleriyle ortaya koymaktadır. Bu alıntıdaki ilk oluşum, yani pozitif kutupta ağzın muhafaza edilmesi ama kesilen yerde hemen bir dışkı çıkışının yani yeni bir negatif kutubun oluşması bize özdeşliğin birinci özelliği olan "Bir çelişmenin iki yönünden her birinin varlığı öbürünün varlığını gerektirir ve her iki yönde tek bir bütün içinde bir arada varlığını sürdürür" anlayışını verir. Çünkü negatif kutupsuz bir pozitif kutup düşünülemez. Tıpkı güney ve kuzey kutubu olmayan bir mıknatısın düşünülemeyeceği gibi.

Alıntıdaki ikinci oluşum ise eski negatif kutubun [dışkı çıkışının] bu defa pozitif olması, yani ağız olması ve kesilen uçta yeniden bir dışkı çıkışının, yani negatif ucun oluşması, yani Engels'in belirttiği gibi pozitifin negatife dönüşmesi. İşte bu da bize özdeşliğin ikinci özelliği olan "iki çelişmeli yönden her birinin belli koşullarda kendi karşıtına dönüşebileceği gerçeğini göstermektedir."

Belki bazı kişiler bu sizin yorumunuz diyebilirler. Ama sorun Engels için sadece bu alıntıyla sınırlı değilki. Engels, doğruluk ve yanlışlık arasındaki ilişki ve bunların belirli koşullarda biribirine dönüşüp dönüşmeyeceği sorununda da materyalist diyalektik anlayıştan hareket eder ve şöyle der:

"Karşıtlığın iki kutubu kendi terslerine dönüşürler. Doğruluk yanlışlık ve yanlışlıkta doğruluk olur."[27]

Sanırız sorun yeteri kadar anlaşıldı ve bütün revizyonist-oportünist cephe'nin bu konudaki saçmalıkları ortaya kondu. Ama bu konuda nasıl bir tavır sergileyeceklerini, özellikle de hizibin nasıl bir tavır takınacağını merakla bekliyoruz.

Neden Zıtların Birliği Geçici, Göreceli de, Mücadele Mutlak?

Belkide birçok kişi zıtların birliğinin geçici, göreceli ve mücadelesinin ise mutlak olduğunu söyler ama bunun neden böyle olduğunu kavrayamaz. Şimdi de bu sorun üzerinde duralım ve neden böyle olduğunu görmeye çalışalım.

Mao Zedung yoldaş nicelik ve nitelik sorununu ele alıp incelediği bir bölümde bütün şeylerde biri göreli durgunluk öbürü de gözle görülür değişme olmak üzere iki hareket durumunun olduğundan bahseder. Zıtların birliği ve mücadelesi arasındaki ilişkiyi bu mantıkla ele alır ve ortaya koyar. Konunun daha iyi kavranması açısından biraz uzunda olsa şu alıntıyı yapmak istiyoruz. Şöyle diyor Mao:

"Bütün şeylerde, biri göreli durgunluk, öbürü de gözle görülür değişme olmak üzere iki hareket durumu vardır. Her ikisinede yol açan, bir şeyin içindeki iki çelişmeli unsur arasındaki mücadeledir. Bir şeyin hareketi birinci durumu gösterdiği zaman niteliksel bir değişikliğe değil, sadece niceliksel bir değişikliğe uğramaktadır ve bu nedenle dış görünüşüyle hareketsizdir. Bir şeyin hareketi ikinci durumu aldığı zaman, birinci durumdaki niceliksel değişiklik en yüksek noktasına varmıştır ve o şeyin bir varlık olarak yok olmasına yol açar ve bunu da niteliksel bir değişme izler; böylece ortaya gözle görülür bir değişme çıkar. Günlük hayatta gördüğümüz bu birlik, dayanışma, bileşim, uyum, denge, durgunluk, hareketsizlik, dinginlik, değişmezlik, istikrar, katılık, çekim, vb. gibi durumlar hep niceliksel değişme halindeki şeylerin görünüşleridir. Öte yandan birliğin parçalanması, yani bu dayanışmanın, bileşimin, uyumun, dengenin, durgunluğun, hareketsizliğin, dinginliğin, değişmezliğin, istikrarın, katılığın, çekimin yok olması ve her birinin karşıtına dönüşmesi ise hep niteliksel değişme halindeki şeylerin görünüşleri, bir sürecin başka bir sürece dönüşmesidirler. **Şeyler kendilerini durmadan birinci hareket durumundan ikinci hareket durumuna dönüştürmektedirler. Karşıtların mücadelesi her iki durumda da vardır. Ama çelişme ikinci durum içinde çözülür. İşte karşıtların birliğinin koşullu, geçici ve göreli; birbirini karşılıklı olarak dışlayan karşıtların mücadelesinin ise mutlak olduğunu söylememizin nedeni budur."**[28] (a.ç. İKK)

Demekki karşıtların mücadelesi hem göreli durgunluk döneminde, hemde gözle görülür değişme döneminde var olduğundan dolayı mutlakmış. Karşıtların birliğinin geçici ve göreli olması ise şeylerin durmadan kendilerini birinci hareket durumundan ikinci hareket durumuna dönüştürmeleri; yani, nicel birikimlerin nitel dönüşümlere uğradığı ve bu anlamda yeni yeni süreçlerin biribirini izlediği; her yeni sürecin kendini oluşturan karşıtlarıyla birlikte ortaya çıktığı, bu anlamda her yeni sürecin ortaya çıkmasıyla eski sürecin kendini oluşturan karşıtları arasındaki birliğin bozulmasındandır.

Sonuç olarak toparlayacak olursak;

Mao Zedung yoldaş ML bilimini diğer bir dizi sorunlarda zenginleştirdiği gibi somut olarak materyalist felsefe ve materyalist diyalektiğin özdeşlik yasasında da geliştirdi. O özelliklede Lenin'in Felsefe Defterleri'nde ortaya koyduğu anlayışları birer birer gözden geçirip onlara daha zengin bir muhteva kazandırdı. Diyalektiğin çekirdeği olan özdeşlik yasasındaki gizi gördü ve bunu daha da sade bir dille ortaya koydu. Stalin yoldaşın bu soruna yaklışımda Mao kadar başarılı olamadığını özellikle konumuz bağlamında belirtmek istiyoruz. Bu anlamda, Mao'nun Staline yönelttiği "Stalin karşıtların mücadelesiyle karşıtların birliği arasındaki bağı göremedi" şeklindeki eleştiriyi doğru bulduğumuzu burada bir kez daha yineliyoruz.

Revizyonist-oportünist cepheye gelince son olarak diyeceğimiz şu ki, Mao Zedung yoldaşa ve onun şahsında Marksizm-Leninizm'e yönelttiğiniz seviyesizce saldırılar sökmeyecektir. Uluslararası proletarya bütün bu saldırıları geri püskürtüp Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların ışıklı yolunda yürümesini bilecektir.

—Mao Zedung Savunulmadan Marksizm-Leninizm Savunulamaz.
—Yaşasın Marksizm-Leninizm

Dipnotlar.

1. *Mao Zedung, Cilt 1. Sf.424*
2. *Mao'nun Teorik görüşlerinin eleştirisi.(Konuk Yayınları) sf.52.*
3. *Enver Hoca, Emperyalizm ve Devrim. sf.297*
4. *Mao, Cilt 1. sf. 396-397*
5. *Mao, age. sf.398*
6. *Mao, age. sf.425-26*
7. *Engels, Doğanın Diyalektiği sf. 98*
8. *Engels, age. sf.275-276*
9. *Mao Zedung Cilt 1. sf.425*
10. *Marks, Felsefenin Sefaleti. sf.120-121*
11. *Lenin, Felsefe Defterleri. sf.16-17*
12. *Lenin, age sf.17*
13. *Engels, Ailenin, Özel Mülk. ve Dev. Kökeni sf.90*
14. *Engels, Anti Dühring. sf.67*
15. *Mao'nun Teorik Görüşlerinin eleştirisi. sf.53*
16. *Enver Hoca, Emp. ve Devrim. sf.297*
17. *Mao Zedung, Cilt 1. sf. 420*
18. *Mao Zedung, age. sf.407*
19. *Mao Zedung, age. sf.403*
20. *Parti Bayrağı, sayı 17, sf.70*
21. *Mao Zedung, Cilt 1. sf.430-431*
22. *Mao Zedung age. sf.428*
23. *Komünist sayı 10, sf.92*
24. *Komünist sayı 10, sf.92*
25. *Lenin, Doğuda Ulusal Kur. Haraket. sf.227*
26. *Engels, Doğanın Diyalektiği sf. 275-276*
27. *Engels, Anti Dühring sf. 172-273.*
28. *Mao Zedung Cilt 1.*

Parti Şehitlerimizi Anıyoruz!

Baştarafı son sf'da

Bu tarihsel akımı durdurmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Açık-gizli, maskeli-maskesiz, dolaylı-dolaysız tüm halk, devrim ve komünizm düşmanları partimizden ne kadar korkarsalar korksunlar, yine de azdır. Partimiz, sadece her türden halk ve devrim düşmanlarının değil, aynı zamanda her türden revizyonizmin ve oportünizmin 'ipini çekmeyi' de boynunun borcu bilmektedir.

Bu yılki Parti Şehitlerini Anma Haftası'nda, halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası şehitlerimizi, için için kabaran ve bir sel gibi bendinden boşanması kaçınılmaz olan işte böylesine çoş kun ve engin bir ruh hali içinde anıyoruz.

Şehitlerimizin ölümsüz anılarını, işte böyle bir ruh hali içinde tazeliyor ve her türden parti, halk, devrim ve komünizm düşmanlarının yüreğine derin korkular salan ve onları bir kez daha derinden yaralayan güçlü ve yenilmez bir manevi silah haline getiriyoruz.

Türkiye devrimi gönderine kızıl bir güneş gibi doğan kurucu önderimiz İ. Kaypakkaya'yı, onun kızıl direniş ruhunu yeniden yaşatan S. Cihan, H. Hakkı Erdoğan, M. Yakar, M. Z. Şerit'leri ve silah elde toprağa düşen daha nice nice yoldaşlarımızı;

28/29 Ocak 1921 gecesi Kemalist cellatlar tarafından Karadeniz'in karanlık sularında boğdurularak hunharca katledilişlerinin 65. yılında M.Suphi ve 14 yoldaşını;

Ölümünün 62. yıldönümünde enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının yüce önder ve öğretmeni V.İ.Lenin'i;

Berlin'de başları dipçik darbeleriyle ezilerek hunharca katledilişlerinin 67. yılında Alman proletaryasının ve 3. Enternasyonal'in yiğit önderlerinden R. Lüksemburg ve K. Liebknecht'i işte bu ruh hali içinde anıyoruz.

Kısaca işte bu ruh hali içinde sınıf kinimizi ve mücadele azmimizi bir kez daha biliyoruz en keskin biçimde emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı.

"Devrim, ziyafet vermeye, yazı yazmaya, resim yapmaya ya da nakış işlemeye benzemez. Devrim, o kadar zarif, o kadar rahat ve nazik, o kadar ılımlı, müşfik, kibar, ölçülü ve alicenap olamaz. Devrim, bir ayaklanmadır, bir sınıfın başka bir sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir." der Mao Zedung yoldaş.

Bu evrensel geçerliliği olan bir devrim yasasıdır. Diğer ülke devrimleri gibi ülkemiz devrimi de kaçınılmaz biçimde bu yolu izliyor ve izleyecektir de.

Bir başka deyişle devrim yolu dümdüz değildir, engebeli, dolambaçlı ve sarptır. Binbir zorluk ve engellerle doludur. Başarısızlıklar, kayıplar, yenilgilerle doludur ve ölüm olağandır.

Dolayısıyla, bu yolda ilerlerken karşılaşılan kayıp, başarısızlık, yenilgi ve zorluklardan yılmayanlar ve önlerine dikilen her türlü engeli altetme azim, cesaret ve kararlılığına sahip olanlar ancak devrimin aydınlık doruklarına tırmanabilir ve sonunda **zafer** meyvelerini tadabilirler.

Mao Zedung yoldaşın da dediği gibi; *"Mücadele olan her yerde fedakarlık vardır ve ölüm olağandır. Halkın çıkarlarını ve büyük çoğunluğun çektiği acıları yüreğimizde duyduğumuz için, halk için öldüğümüz zaman bu değerli bir ölümdür."*

"Her insan bir gün ölür, ama her ölümün önemi aynı değildir... Halk için ölmek Tay Dağı'ndan da yücedir, ama faşistler için çalışmak ve sömürenler ve ezenler için ölmek tüyden de değersizdir."

Hiç süphesiz ki, İ. Kaypakkaya yoldaşın da berrak bir biçimde vurguladığı gibi; *"Emperyalizme ve gericiliğe karşı dövüşürken ölen herkes, saygıya değerdir. Ama bu, bunların içindeki revizyonist ve anarşist unsurlarla komünistler arasında bir çizgi çekmememize asla yol açmamalıdır. Yoksa, daha da saygıya değer olan komünizme, halkın kurtuluşu davasına saygısızlık edilmiş olur."*

Bu nedenle biz de, emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme ve faşizme karşı savaşırken ölen herkesi saygıyla anmalıyız. Ama bu bizim, komünistlerle tüm diğer devrim şehitleri arasına kalın bir ayırım çizgisi çekmemizi engellememelidir. Aksi taktirde çok daha büyük saygıya layık olan halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası şehitlerimize saygısızlık etmiş oluruz.

Onlarca yoldaşımız partinin, halkın, devrimin ve yüce komünizm davasının menfaatlerini kendi kişisel menfaatlerinin üzerinde tuttukları ve halkın çektiği büyük acıları yüreklerinin derinliklerinde hissettikleri için, halk ve devrim düşmanlarına karşı mücadele içinde seve seve ölümü kucakladılar. Onlar ölüme meydan okuyan bu tavırlarıyla, ancak "bin kılıç darbesiyle paramparça olmaktan korkmama" cesaretine ve 'dağları yerinden oynatma' azmine sahip olanların sonunda devrimi zafere ulaştırabilecekleri gerçeğini bize tekrar tekrar hatırlattılar. Yoldaşlarımızın kızıl kanlarını dökme pahasına bize hatırlattıkları bu dersi hiç bir zaman akıldan çıkarmamalıyız.

Açıktır ki, bütün bu gerçekler, devrimin her anının ya da her döneminin aynı anlam ve önemi taşıdığı, aynı zorlukta olduğu, aynı fedakarlık ruhunu gerektirdiği söylenemez. Tam tersine bütün bu gerçekler, özellikle de **zor devrimcilik dönemleri** (yenilgi yılları ya da devrimci durgunluk ve geri çekiliş dönemleri) açısından çok daha derin bir anlam ve öneme büründüğü, tartışma götürmez bir gerçektir.

"Devrim patlak verdiği zaman ve var hızıyla gelişirken, ve herkes modaya uymak için, bazen de kariyerinde ilerlemek için devrime katıldığı zaman -der Lenin yoldaş-, devrimci olmak zor bir şey değildir. Bu sahte devrimcilerden 'kurtulmak' için, proletarya, daha sonraları, zaferden sonra az çekmeyecektir: proletarya, bu ikinci kurtuluş uğrunda görülmedik çabalar harcıyacak, acılar çekecektir. Durum doğrudan, açık, gerçekten yığınsal, gerçekten devrimci bir savaşıma **henüz** *elverişli değilken devrimcilik yapmak: devrimci olmayan, giderek gerici olan kurumlarda, devrimci olmayan bir havada, devrimci bir eylem yönteminin gereğini hemen kavramaya elverişli olmayan yığınlar arasında devrimin çıkarlarını (propagandayla, ajitasyonla, örgütlenmeyle) savunmayı bilmek çok daha zordur ve çok daha değer taşır."*

Çünkü böyle dönemler, devrimci mücadelenin çok daha zorlaştığı ve çok daha büyük fedakarlıkları gerektirdiği, çok daha yüksek bir bilinçliliği ve örgütlülüğü, çok daha yüksek bir cesaret, azim ve kararlılığı zorunlu kıldığı dönemlerdir.

Çünkü böyle dönemler, felsefi idealizme kayışın, 'tanrı' arayıcılığının, yılgınlık, teslimiyet ve dönekliğin kol gezdiği, siyasal-ideolojik ve örgütsel sorunların 'dağ' gibi yığıldığı ve genel bir kaos halini aldığı, kitle bağlarının zayıfladığı ve devrimin geçici 'yol arkadaşları'nın akın akın safları terkettiği dönemlerdir.

Kısacası böyle dönemler, kendisine ben 'devrimciyim', ben 'komünistim' diyen herkesin, adeta ateş ile çeliğin çemberinden geçercesine amansız bir sınavdan geçtiği, geçici ile kalıcının, çürük ile sağlamın, sahte ile gerçeğin, iyi ile kötünün, doğru ile yanlışın birbirinden kalın çizgilerle ayrıştığı dönemlerdir.

Böyle dönemler, büyük sorunlar ve zorluklar dönemidir. Dolayısıyla 'normal' zamanlara göre omuzlarımıza çok daha ağır görev ve sorumluluklar yükler, bizden çok daha büyük fedakarlıklar gerektirir, on kat yüz kat daha fazla enerjiyle yorulmak bilmeksizin çalışmamızı, mücadele etmemizi, sorunlarla savaşmamızı zorunlu kılar.

Böyle dönemlerin, adeta 'sırat köprüsü'nden geçme misali karşımıza diktiği ikilem şudur:

Ya hiç bir zorluk ve engelden yılmadan, hiç bir görev, sorumluluk ve fedakarlıktan kaçınmadan, mücadeleyi kan-can pahasına amansız biçimde sürdürmek, dolayısıyla partinin, halkın, devrimin menfaatlerine sonuna kadar bağlı kalmak!

Ya da hayatın ortaya koyduğu karmaşık görev ve sorunların ağır yükü altında adeta pestil gibi ezilmek, zorluklar ve engeller karşısında diz çökmek, korku, panik, yılgınlık, döneklik ve teslimiyet yolunu seçerek hızla felsefi idealizme kaymak, 'sihirli değnek' misali sorunları 'bir çırpıda' çözecek bir 'tanrı' arayıcılığına çıkmak ve adım adım devrimci ve komünist kişilikten soyutlanarak süreç içinde can çekişip çürümek.

Zor değil 'kolay' dönemlerin moda 'devrimci' ve 'komünist'leri işte bütün bu zorluk ve engellere başarıyla göğüs geremezler. Böyle dönemlerle karşılaşıldığında süratle pusulayı şaşırmakta gecikmezler. Üzerlerine sanki binlerce ton ağırlığın-

Faşist Türk Ordusu Tarafından Dersim'de Katledilen Zeki Uygun Yoldaşın Anısına.

Birgün böyle bir yazı yazacağımı inanın aklından dahi geçirmiyordum. Halen daha onun aramızdan ayrıldığına inanamıyorum. Daha düne kadar aynı havayı soluyor, aynı tabağa birlikte kaşık sallıyor ve aynı sorunlara birlikte çözüm arıyorduk. Aramızdan ayrılanlarımız hepside yoldaş ve hepsinin de onurlu yaşamları ve örnek mücadeleleri var ama, insan birini daha yakından tanıyanca ve onunla belirli bir sürede olsa yaşamı paylaşınca daha bir derinden etkileniyor.

Zeki ile olan arkadaşlığımız biraz eskilere ve birazda farlı bir ortama dayanıyor. O yurtdışında bir çok insan için "Sarı" veya "Serdar" ama benim için o halen daha "Ali yema". Çünkü bu ismin bir anlamı var. Bu isim daha dün toprağında şehit düştüğü Dersim'in yoksul köylülerinin yıllarca önce ona taktığı bir lakaptı. "Ali yema"nın anlamı bizim Ali demekti. Zeki, Sivas'ta gözlerini açtı dünyaya ve birçok vilayeti dolandı. Dersim'in yoksul halkı onu kendinden bir parça gördü, Bizim Ali dedi ve "Ali yema"da yıllar sonra yeniden onlara döndü ve kalplerine gömüldü.

Yaşam o denli ilginç anılarla doluki, insanın bazı şeylere inanası dahi gelmiyor. Sanki bazı şeyleri biz yaşamamışızda duymuşuz gibi olabiliyor. Ama işte böyle bir olay ve onun yarattığı şok, insanı hiç farkında olmadan alıp o günlere götürüyor.

Zeki ile ilk tanışmam Elazığ 2. Nolu Askeri Cezaevinde oldu. O benden yaklaşık 1,5 yıl önce 1979'un 1 Mayıs'ında Dersim'in Mazgirt kazasında düzenlenen korsan yürüyüşte düşmüştü içeriye. Ama içerideki birçok yoldaştan ve hatta çocukluk arkadaşım olan birçok yoldaştan, sanırım benim yakalanışımda biraz sansasyonel olduğu için hakkımda epeyce şey biliyordu.

Ben daha Elazığ Cezaevine gelmeden cezaevi tabiriyle söylersek giyabımda beni tanıyor ve birçok özelliğimi biliyormuş. Derken bir gün yatmakta olduğum Malatya Cezaevinden Elazığ'a mahkeme için getirildiğimde burada kaldım ve 2. nolu askeri Cezaevine ve tesadüfende Zeki yoldaşında bulunduğu L koğuşuna verildim.

O günü hiç unutmuyorum. Sabah erken saatte Malatya'dan başlayan yolculuk, saatlerce bekledikten sonra çıkarıldığım ilk mahkeme öğlen sonu saat 3-4 arası 2. nolu cezaevinde sonuçlandı. Cezaevinin idare kısımındaki işlemler bittikten sonra askeri gardıyanların nezaretinde ellerim arkadan kelepçeli vaziyette koğuşlara verilmek üzere bahçeden geçerken o anda havalandırmada olan birçok devrimciyi ve Murat Sever yoldaşı görmüştüm. Ne kadar da sevinmiştik. İnanın sanki cezaevinde olduğumu unutmuştum. Ortalık birden öylesine hareketlendiki, volta atanlardan, veleybol oynayanlara kadar herkes tellere yığılıp birşeyler söylemeye başladılar. Hangisine cevap vereceğimi şaşırmıştım. Ama açıkça söylemek gerekirse gözüm hep Murat Sever'deydi. Hem ilk devrimcilik yıllarımın dava arkadaşı olmasından ve hemde işkencede gösterdiği tavırdan do-

---

daki bir karamsarlık havası çöker. Her şeyi karanlık, olumsuz, kötü görmeye başlarlar. Daha düne kadar adeta 'tapındıkları' en kutsal değerlere dahi veryansın etmeye başlarlar ve hızla inkarcılığa kayarlar. Artık onların en çok sevdiği renk 'kara' olmuştur. Çünkü aslında onların ruhları 'kararmış'tır ve bu ruh hallerini adeta salgın bir hastalık gibi etrafa yaymaktan da geri kalmazlar. Onlar için artık her şey 'bitmiş'tir ve zafer artık 'imkansız'dır. Oysa asıl biten kendi 'devrimci enerji'leridir. Ama batağına saptıkları felsefi idealizmin doğal sonucu olarak kendilerini 'dünyanın merkezine' oturttukları için, kendi bitmişliklerini hemen 'dünyanın bitmişliği' olarak ilan ederler...

Açıktır ki, bu tür moda 'devrimci' ve 'komünist'lerin kaçınılmaz biçimde sapacakları yol, ikincisi olacaktır. Yani ideolojik zayıflıkları ve çürümüşlükleri, ister açıkça kendisini ortaya koysun isterse bin bir ideolojik-siyasi-örgütsel 'gerekçe' ile maskelenmeye çalışılsın, bu tür öğelerin kaçınılmaz biçimde partiye, halka, devrime sırt çevirmelerini de birlikte getirecektir. Ve bu bir anlamda doğaldır. Çünkü sınıf mücadelesi yasaları böyle işler ve kendisine ayak uydurma başarısı gösteremeyenleri gözlerinin yaşına bakmadan acımasız biçimde ezer geçer.

Oysa zor dönemlerin devrimci ve komünistleri bu tür zorluk ve engellerden asla yılmazlar. Sorunların ağırlığı ve karmaşıklığı karşısında pusulayı şaşırıp aczi içine düşmezler. Devrimci ve komünist iyimserleklerini ve geleceğe olan sonsuz inançlarını asla yitirmezler. Önlerine dikilen zorluk ve engellere karşı uzlaşmaz ve amansız bir savaş açarlar. Mücadelelerini en zor şartlarda dahi kesintisiz biçimde sürdürürler. Onların kitabında yılgınlığın, dönekliğin, teslimiyetin, ihanetin yeri yoktur. Böyleleri gerçek devrimci ve komünistlerdir. Onlar zorluklara karşı mücadele içinde sınanırlar, pekişirler, çelikleşirler. Halka ve devrime olan sadakatlerini açık biçimde ispatlarlar. Onlar hiç bir engel ve zorluk tanımazlar. Onlar açısından devrimci ve komünist irade ve azmin alt edemeyeceği hiçbir zorluk, aşamıyacağı hiç bir engel olamaz. Onlar için "başarısızlık başarının anasıdır". Onlar için zafer tohumları ancak yenilgiler içinde çimlenebilir, boy sürebilir, geleceğin heybetli zafer ağaçlarına dönüşebilir. Onlara göre savaşa savaşa savaşılması, yenile yenile yenmesi öğrenilir...

"Şu da unutulmamalı -der Engels- mücadelede her zaman başarıları başarısızlıklar izler. Bu yüzden de, zaman zaman işler biraz kötüleşirse düş kırıklığına uğramamak gerekir."

Keza aynı diyalektik gerçeği bir başka açıdan Mao Zedung yoldaş ise şöyle ifade eder:

"Devrimci mücadelede zaman zaman güçlükler elverişli şartlardan daha ağır basar; bu durumda güçlükler çelişmenin esas yönünü, elverişli şartlar tali yönünü teşkil eder. Ama devrimcilerin gayretleri ile, güçlükler tedricen yenilebilir, yeni elverişli durum yaratılabilir; böylece güç bir durum, yerini elverişli bir duruma bırakır."

İşte 'kolay' değil zor dönemlerin devrimcileri olan gerçek komünistlerin her şart altında rehber aldığı temel kurallar bunlardır.

Halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası şehitlerimizi işte bu bilinç ve fedakarlık ruhuyla anmalıyız.

Onlar parti, halk ve devrim için hiç bir zorluk ve engelden yılmadan sonuna kadar mücadele ettiler. Bu uğurda hiç bir fedakarlıktan kaçınmadılar ve seve seve ölümü kucakladılar.

BuParti Şehitlerini Anma Haftası'nda da onların ölümsüz anıları önünde bir kez daha saygıyla eğilirken, görevimiz, onların bize devrettiği yüce bayrağı daha da yükseklere kaldırmak ve onların kızıl kanlarıyla çizdikleri yolda, hiç bir zorluk ve engelden yılmadan, sarsılmaz bir cesaret, azim ve kararlılıkla nihayi zafer burçlarına doğru ilerlemektir!

layı duyduğum saygıdandı bu.

Murat'ın olduğu koğuşa gitmek istemiştim ama olmadı. Bir defa L koğuşuna verilmiştim. Koğuş bir yana Murat'la aynı bölümde bile değildik. O karşı bölümdeydi. Ama o dönem cezaevi koşullarının iyi olmasından dolayı haftada bir defa bir saatliğine bölümler arası görüşmeler oluyordu. Bazanda havalandırmalarda onlar cama geliyordu, bizde bahçeden konuşabiliyorduk. Yani anlayacağınız 2. nolu cezaevindeki bütün insanlarla her an olmasada görüşmek mümkündü o dönem. İşte bundan dolayı koğuşlara ilk verildiğimde birçok insanla görüşme konuşma ve hasret giderme olanağına kavuştum. Etrafımı çeviren birçok insan soruyor, bende anlatıyordum. Öyle bir hava esiyorduki, şahsen ben cezaevinde olduğumu unutmuştum.

Birden bir ses kesmişti bütün soruları. Yahu durun bir dakika be, arkadaş belki açtır deyince aç olduğumu hissettim. Tabi hemen ne var ne yoksa önüme çıkarıldı. Ben bir yandan birşeyler atıştırıyor, bir yandan da sohbet ediyordum. Bu sohbetimiz epeyce sürdü. Akşam haberlerinden sonra herkes yavaş yavaş yatağına çekilip birşeylerle meşgul olmaya yüz tuttuğunda koğuşta bulunan ve bana iyi davranan kişi yanıma sokuldu. Bu Zeki yoldaştı. Ama ben onu henüz tanımıyordum. O, bana kendisininde PÜ olduğunu ve beni tanıdığını söyledi ve benden partinin hakkında ve 2. Konferans hakkında bilgi istedi. Ben kendisini tanımadığımdan gayet doğal bir şekilde bu tür şeyleri bilmediğimi söyledim ve ancak genel bazı şeyleri anlattım. O bunu gayet doğal karşılamıştı ve ... yoldaşla konuşmamı istemişti. ... yoldaşı bende tanıyordum ve PÜ olduğunu biliyordum. O gece genel bir sohbetten sonra yattık ve ertesi gün ... yoldaş ile görüşüp Zeki yoldaş hakkında bilgi aldıktan sonra ona partideki gelişmeleri aktardım. Ve hatta bu konuda YD hizibi ile aramızdaki ayrılık noktalarını [2. Konf. kesitindeki] içeren bir yazıyı yazıp diğer cezaevlerinde [1. nolu, 3. nolu ve 4. nolu.] yatan yoldaşlara ulaştırdık.

Artık birbirimizi daha yakından tanıyorduk. Günün çoğu zamanını birlikte geçiriyorduk. Birlikte okuyor, tartışıyor ve sorunlarla ilgili yazılar yolluyorduk dışarıya. [Bu yazıların bir kısmının yakalandığını sonradan öğrendim.] Cezaevinde bir P. organı oluşturduk. Yazılar ve bağlantı sorunu da bize aitti. Bu durum benim için olduğu kadar onun içinde elverişli bir ortamdı. Ben ondan cezaevindeki mücadele ve bunun tecrübelerini öğreniyordum, o da benden parti hakkında somut bilgiler alıyordu.

O'nun öylesine güçlü bir ruha sahipti ki, dışarıdan, yani partiden, belki sıradan bir parti üyesinden veya bir örgütlü sempatizandan gelen bir selam veya çok basit bir not bile bizlerin ölümü seve seve kucaklamamıza yetiyordu. İşte gerçek parti ruhu buydu. Bu ruh ne günlerce süren açlık grevlerinde insanı acıktırır nede günlerce süren işkencede insanın canını acıtırdı.

Elazığ Cezaevindeki yoldaşlarımız en kötü koşullarda bile bu ruhu canlı tutmasını bilmişlerdi. Örnek mücadeleler sergilenmişti. Hasan Hakkı Erdoğan yoldaş benden daha birkaç ay önce tahliye olmuştu. Sempatizanlarımızın, her biri diğerinden dahi iyi meziyetlere sahip olan parti kadrolarını ve onların fedakârlıklarını görünce, partiye olan güvenleri daha da pekişmişti.

Zeki yoldaşın Elazığ Cezaevi direnişinin siyasal çizgisinin oluşumunda tayin edici rolü vardı diyebilirim. Sakın bunu o öldüğü için peşinden dizilen övgüler olarak anlamayın. Bu gerçeği onu tanıyan ve o ortamı yaşayan siyasal hareketten kişiler bile kabul ederler.

Zeki yoldaş Elazığ Cezaevine geldiğinde durum kötüdür. Düşman ha bire bastırmaktadır. Tutuklular bir şok içindedir ve ne yapılması gerektiği konusunda bir görüş birliği yoktur. Bu konuda bırakalım cezaevi kitlesini, yoldaşlarımızın bile kendi aralarında bir görüş birliği yoktur. Bu konuda epeyce tatsız tartışmalar olmuştur. Zeki yoldaş bu işe kafa yorar ve gerek yoldaşların ve gerekse de cezaevi kitlesinin bu konudaki tecrübelerini derler, toparlar ve kendi tecrübeleriyle özümleyerek cezaevindeki mücadelenin nasıl olması gerektiği konusunda bir mücadele platformu hazırlar. Hazırlanan bu platform yoldaşlarca tartışılıp son şekli verildikten sonra, diğer siyasi hareketlere sunulur ve onlarda bunu onaylarlar. Artık o kesitten sonra cezaevindeki mücadele bu platform üzerinde şekillenir.

Zeki yoldaşın sunduğu bu platform başkan Mao'nun Halk Savaşı Öğretisinin ve onun mantığının cezaevi koşullarına uygulanmasıdır. Halk savaşının basitten karmaşığa doğru gelişen mücadele rotası burada da hayata geçirilmeye çalışılır. Önce basit basit protestolar ve düşmanın disiplinini bozan eylemlerden giderek daha üst boyutlarda eylemlere geçilir. Belkide bu anlatılanlara bazı burnu büyükler bıyık altından gülebilirler. Ama unutmasınlarki onlar kendi ağlanacak hallerine gülüyorlar. Sınıf mücadelesi o denli acımasız ve sürprizlerle dolu ki, birgün bu mantıkta olanları da o şartlarda görürüz herhalde. Bakalım dünya bugünkü gibi toz pembe gelecek mi o zaman?

Böylesine canlı, böylesine samimi ve candan yoldaşlar ve devrimcilerle dolu olan cezaevinde fazla kalmak bana nasip olmadı. Çeşitli yerlerde hakkımda açılan davalardan dolayı oradan oraya işkenceye ve cezaevlerine dolanıp duruyordum. Yakalandığımın üzerinden 6 ay geçmesine rağmen henüz daha bitmemişti bu işler ve tekrar yeni bir sorguya çekilmek için cezaevinden alınacaktım.

Bu defaki daha önceki alınmalara hiç benzemedi. Ben de şaşırmıştım bu tavra. Bölümün demir mazgalından içeriye seslenen ve beni kapıya çağıran gardiyanın sesi cezaevindeki atmosferi birden bire değiştirmişti. Biz zaten beklemekte olduğumuz anın gelip çattığını tahmin etmiştik. Bana hele sen otur burada da, biz bir bakalım dediler koğuş kıdemlileri. Gardiyana ne olduğunu sorunca, önce müdür çağırıyor diye atılan yalanın aslında işkenceye götürülmek üzere çağırılmış olduğum anlaşıldı. Hemen yemek masaları ve banklar kapının ardına tren vagonları gibi birer birer dizilmeye başlandı. Ayrıca gaz bombası vb. gibi şeylere karşı da kapının üstündeki açık olan yerlere yatak, döşek ne varsa kondu ve buralar kapatıldı. Bütün koğuş kapıları açık olduğundan o bölümde bulunan bütün tutuklular bu eyleme katıldılar. Yaklaşık 80-90 kişi vardık.

İçeride öyle bir hava yaşanıyordu ki, sanki bir mitingdeydik. Eylem saatlerce sürdü. Düşman içeri girebilmek için demir kapıyı boydan boya kaynakla keserek içeri girmeye çalışıyordu. Arkadan serptiğimiz su kaynağa gidince, kaynak çalışmıyor ve düşman iyice azgınlaşıyordu. Tutukluların takındıkları örnek tutum cezaevindeki direniş ruhunu iyice güçlendirmişti.

Saatler süren bu direnişten sonra, sözüm ona "işkence yapılmamak ve bir haftada geri getirilmek üzere" yapılan bir anlaşma sonucu cezaevini terketmek zorunda kaldım. İnanın ayrılırken işkenceye gitmekten çok buradan ayrıldığıma üzülüyordum. İşte Zeki yoldaşla böyle bir ortamda ayrıldım.

Gidişim o gidiş oldu. Bir haftada geri gelmek ve işkence yapılmamak bir yana yeniden günlerce süren işkence ve avukatlarının bir dizi girişimlerinden sonra ancak 5 ayı aşkın bir süreden sonra Elazığ Cezaevine dönebildim. Ama Zeki yoldaş yoktu bu defa. O cezası azaldığı için önce Çemişgezek kaza cezaevine ve oradan da batıda bir cezaevine yollanmıştı.

Elazığ cezaevinde ondan bize kalan şeyler itina ile ciltlediği kitaplar, bir iki parça el işi şeyler ve bazı yazılarıydı; ha unutuyordum, birde Uygun Ticaret'e ait bir takvim. Bu takvimde neyin nesi demeyin. Zeki yoldaşın babasının İstanbul'da bir ticarethanesi vardır ve takvimleri onlar getirmişler. Zeki yoldaş da İstanbul adresi belli olmasın diye takvimdeki bütün adreslerin üzerini örtmüştü. Hatta onun adresini bulmak için birgün bu takvimdeki adresleri aldık ve ilişkiye geçtik.

Halkın dilinde köprünün altından çok sular akh diye bir tabir vardır ya. Bizde böyle bir ortamdan akan coşkun sular gibi aktık ve sınıf mücadelesi bu defada bizi 2,5-3 yıl sonra yeniden Avrupa'da bir araya getirdi. Bu örnek yoldaşla burada da iyi ve kötü günleri birlikte yaşadık. Ta ki, yeniden ülkeye döndüğü ana kadar.

Aslında onun hakkında çok şeyler yazmak isterdim ama yazıyı daha fazla uzatıp okuyucuyu da sıkmak istemiyorum. Sonuç olarak şunu söylemek isterim ki, O partiye bağlılığın, halka bağlılığın, fedakârlığın, disiplinliliğin ve birçok önemli meziyetin temsilcisiydi. O'ndan öğreneceğimiz çok şey var.

O'nu sizlere böyle anlatırken yüreğim kabarıyor ama yazmak zorundayım. O'nun bilinmeyen yönlerini sizlere açıklamak zorundayım ve bu benim görevim. Bu görevi yerine getirdiğimi hissedebilsem ne kadar sevinirim bir bilseniz. Bu yazıyı yazarken onun gibi daha nice şehit yoldaş geldi aklıma. Zamanı gelince onlarıda yazacağım. Bu bir gelenek olmalı ve bu gelenek bana da uygulanmalı.

Bir Mücadele Arkadaşı

22 Kasım 1986 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesinin Hürmük mezrasında, dağ evini helikopterler desteğinde kuşatan faşist operasyon birliğine karşı komünist direnme ruhuyla cevap veren, silah elde kahramanca döğüşerek şehit olan 8 yoldaşımızdan biride Zeki UYGUN'du. Partimizin değerli üyesi ve kadrolarından olan yoldaş Zeki Uygun'un kavgasını yaşatacağımızı belirtiyor, ölümsüz anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Bu sayımızda onun kendi kalemi ve dilinden parti şehitleri konusundaki bir yazısını yayınlıyoruz.

Bu yazı 1986 Ocak ayında parti şehitleriyle ilgili çıkarılan İşçi-Köylü Kurtuluşu özel sayısında da yer almıştı.

İşçi-Köylü Kurtuluşu

PARTİ ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ!

Zeki Uygun

Sınıf mücadelesinin önemli ve amansız bir **dönemecinden** daha geçtik, geçiyoruz.

Yıllardır dört bir yandan ateş altında tutulan ve **kesin yenilgiye** uğratılmaya çalışılan partimiz üzerinde kümelenen kara bulutlar hızla dağılmaya yüz tutmuştur.

Partimizin ufku giderek daha da genişlemeye, yolu giderek daha da aydınlanmaya başlamıştır.

O günümüz dünyasındaki istisnai komünist nüvelerden birisi olarak, şimdi hem ülke düzeyinde hem de uluslararası planda **akıma karşı** yüzmektedir. Ve artık onu tutabilmek, ya da gittiği yoldan geri çevirebilmek, açık-gizli, maskeli-maskesiz hiçbir komünizm düşmanının harcı değildir.

Partimiz geleceğin kendisinin olduğunun bilincindedir ve hala dört bir yandan ateş altında olmasına rağmen, bugün gelinen noktada geleceğe çok daha güvenle bakmaktadır.

Zira, kurucu önderimiz İ. Kaypakkaya yoldaşın üzerine gerdiği **teorik zırh** sayesinde, bugüne kadar geçen süreç içinde herhangi bir nitelik dönüşümüne uğramadan varlığını koruma başarısı gösteren partimiz, uzun yılların ürünü olarak kan-can pahasına edinilen zengin bir mücadele deney ve tecrübesi zemini üzerinde, **zafere** açılan kapıyı adım adım aralamaya başlamıştır bile.

Geçmiş zengin mücadele deney ve tecrübesini sağlıklı bir senteze tabi tutma, geçmişin ilkeli ve kapsamlı bir özeleştirisini yapma ve geçmişten çıkarılacak olan doğru dersleri geleceğimiz için **güçlü bir silah** haline getirme **merkezi görevine**, diğer sınıf mücadelesi görevlerini de mümkün olduğunca aksatmadan sıkı sıkıya sarılan partimizin, bugün gelinen noktada ileriye doğru büyük bir sıçrama yaparak, bütün gücüyle yeniden sınıf mücadelesinin engin denizine açılması ve zaferden zafere koşması kaçınılmazdır.

Bu, tarihin karşı konulamaz ve durdurulamaz bir akışı olacaktır.

Kasım-Aralık Ayı Şehitlerini Anıyoruz

* *Aziz Gözetmen*

4 Kasım 1979'da Viranşehir'de DDKD'li sosyal-faşistler tarafından katledildi.

* *Nubar Yalım*

5 Kasım 1982'de Hollanda'da Türk devletinin diplomat maskeli katilleri tarafından katledildi.

* *Zülfükar Uraiçin*

19 Kasım 1976'da İstanbul-Göztepe'de sivil faşist bir pusuda katledildi.

* *M. Zeki Şerit*

24 Kasım 1977'de İstanbul'da polisle giriştiği silahlı çatışmada yaralı ele geçti. İşkencede direnerek katledildi.

* *Isa Demirbaş*

23 Kasım 1979'da Samsun-Bafra'da polisle çıkan silahlı çatışmada katledildi.

* *Mustafa Sarıtaş-Şenol Özyurt*

24 Kasım 1979'da hazırladıkları bombanın kaza sonucu patlaması üzerine olay yerine gelen genç bekçileri tarafından kurşunlanarak katledildiler.

* *Ali Sarıbal*

Kasım 1981'de Diyarbakır cezaevinde işkence ile katledildi.

* *Veysel Uyar-Erdoğan Tekin*

5 Aralık 1981'de Dersim-Ovacık'ta kahramanca çarpışarak şehit düştüler.

* *Hıdır Utan*

5 Kasım 1983'te Almanya-Bremen'de geçirdiği bir trafik kazasında kaybettik.

* *Raci Yılmaz*

Aralık 1980'de faşist kolluk kuvvetlerinin kurduğu bir pusuda katledildi.

* *Veli Karasu-Eşref Şahlar*

8 Kasım 1979'da Adana'da TKP-DDKD-SGB'li sosyal faşistlerce kurşunlanarak katledildi.

* *İbrahim Kır*

Aralık 1980'de faşist diktatörlüğün işkence tezgahlarında canice katledildi.

* *Ramazan Can*

20 Kasım 1978'de Viranşehir'de DDKD'li sosyal faşistlerce katledildi.

* *Ali Yılmaz*

Aralık 1981'de İstanbul-Maltepe'de imal ettiği bombanın patlaması sonucu yaralı ele geçti ve işkencede katledildi.

* *Zeki Uygun*

* *Rıza Sökmen (Rüstem)*

* *Hüseyin Tosun*

* *Ünal Kuçükbayrak*

* *Mehmet Kemal Yılmaz*

* *Gülseren Küçüköztürk (Bahar)*

* *Hamza*

*

22 Kasım 1986'da Tunceli-Ovacık'ın Hürmük mezrasında kaldıkları bir dağ evini kuşatan faşist operasyon birlikleriyle giriştikleri çatışmada şehit düştüler

* *Temur Demir*

* *Kazime Demirtaş*

* *Besime Doğan*

* *Celal Usta*

1Aralık 1986'da Tunceli-Mazgirt'te faşist orduyla çatışarak şehit düştüler.

—Anıları mücadelemize önder olsun!